

OPPL. 7 834 000

den

JULI/AUGUST 1986

ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

**En gjenopp-
bygging
av den
amerikanske
drøm?**

**SYD-ASIA
I PROFETIENE**

**NARKOTIKA
PA JOBBEN**

**EUROPAS
KJERNEFYSISKE
SLÅSSHANSKE**



Den Enkle Sannhet har ingen abonnements- eller løssalgpris, men utgis gratis. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra medlemmene i Guds Verdensvide Menighet og andre som har valgt å støtte menighetens arbeid. Men bidrag mottas med takk. De som ønsker å støtte dette verdensomspennende arbeidet på frivillig basis, er velkomne som medarbeidere for å utbre det opprinnelige, sanne evangelium til alle nasjoner. Bidrag kan sendes til Worldwide Church of God's konti i: *Norge*: Postgiro 2296978; bankgiro 7082.05.12624; *Sverige*: Postgiro 980730-6; *Danmark*: Den danske Bank, konto 3258-13620-9. Vennligst send eventuelle bidrag til nærmeste adresse (se adresselisten nedenfor).

GRUNNLEGGGER:

HERBERT W. ARMSTRONG (1892-1986)

UTGIVER:

JOSEPH W. TKACH

REDAKTØR:

HERMANN L. HÖH

ANSVARLIG REDAKTØR:

DEXTER H. FAULKNER

NYHETSREDAKTØR INTERNASJONALT:

GENE H. HÖGBERG

KUNSTNERISK LEDER:

MONTE WOLVERTON

FASTE MEDARBEIDERE:

JOHN HALFORD, RONALD D. KELLY,
RAYMOND F. MCNAIR, RODERICK C. MEREDITH,
DONALD D. SCHRÖDER, JOHN R. SCHRÖDER,
MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP,
KEITH W. STUMPF

REDAKSJON:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

ARTIKKELFORFATTERE:

DAVID ALBERT, RICHARD AMES, DIBAR APARTIAN,
ROBERT BORAKER, KENNETH C. HERRMANN,
DAVID HULME, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD H. SEDLIACIK, WILLIAM STENGER,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

MANUSKRIPPT-KORREKTUR:

PETER MOORE

REDAKSJONSASSISTENTER:

CHERYL EBELING, WERNER JEBENS, DAWNA BORAX,
MARIA STAHL, WENDY STYER, RON TOH,
EILEEN WENDLING

GRAFIKK:

Grafikkredaktør: RANDALL COLE

Stab: MATTHEW FAULKNER,

L. GREG SMITH

Internasjonal koordinator: KATHE MYERS

FOTOREDAKSJON:

Leder for fototjenester: GREG S. SMITH

Sjef-fotograf: WARREN WATSON

Stab: G. A. BELLUCHE JR.,

CHARLES BUSCHMANN, NATHAN FAULKNER,

HAL FINCH, ALFRED HENNIG,

ALDRIN MANDIMIKA, ELIZABETH RUCKER

Fotoarkiv: KEVIN BLACKBURN

UTGIVELSE:

Sjef for utgivelse: RAY WRIGHT

Produksjonsansvarlig: ROGER G. LIPPROSS

Produksjonssjef: RON TAYLOR

Internasjonale koordinatører:

GERALD CHAPMAN, BOB MILLER

Opplagsansvarlig: BOYD LEESON

Opplagsassistent: CAROL RIEMEN

Kioskladforsendelse: JOHN LABISSONIERE

FORRETNINGSFØRER:

L. LEROY NEFF

INTERNASJONALE UTGAVER:

BRITISK: JOHN ROSS SCHRÖDER

FRANSK: DIBAR APARTIAN

HOLLANDSK: JOHAN WILMS

ITALIENSK: CARN CATHERWOOD

NORSK: ROY ØSTENSEN

SPANSK: DON WALLS

TYSK: JOHN B. KARLSON

REGIONALE KONTORER:

AUSTRALIA: ROBERT MORTON

CANADA: COLIN ADAIR

ENGLAND: FRANK BROWN

FILIPPINENE: GUY AMES

FRANKRIKE: SAM KNELLER

LATIN-AMERIKA: LEON WALKER

NEDERLAND: BRAM DE BREE

NEW ZEALAND: PETER NATHAN

PUERTO RICO: STAN BASS

SYD-AFRIKA: ROY MCCARTHY

SVEITS: BERNARD ANDRIST

VEST-TYSKLAND: FRANK SCHNEE

den ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

ÅRG. 3 NR. 7

Opplag: 7 834 000

JULI/AUGUST 1986

ARTIKLER

- 2 Europas kjernefysiske slåsshanske
- 3 Syd-Asia i profetiene
- 8 Tidenes mysterium
Mysteriet menigheten
- 11 Jødene og Israel
- 14 En gjenoppbygging av den amerikanske drøm?
- 17 Fra «Morgendagens Verden»
USA og Storbritannia i profetiene
- 19 Inneholder Guds Ord feil?

FASTE SPALTER

- 1 Fra utgiverens penn
- 27 Nyhetsoversyn

FORSIDEBILDET

Frihetsstatuen, symbolet på Amerikas håp og drømmer, har undergått en omfattende gjenoppbygging innvendig for å unngå at hun til slutt ville falle sammen. Men hva symboliserer dette for Amerika?

Peter B. Kaplan har tatt over 70 000 bilder av statuen, mer enn noen annen fotograf. I 1982 utnevnte Statue of Liberty/Ellis Island Foundation ham som «foretrukket fotograf av frihetsstatuen».

FOTO © 1985 PETER B. KAPLAN

Den Enkle Sannhet blir også utgitt på engelsk, fransk, nederlandsk, italiensk, spansk og tysk av Worldwide Church of God, Pasadena (California, USA) og Borehamwood (England). © 1986 Worldwide Church of God. Alle rettigheter forbeholdt. Printed in England by Ambassador Press Ltd., St. Albans. Kan bestilles i:

Norge: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Danmark: Postboks 211, DK-8100 Århus C

Sverige: Box 5380, S-102 46 Stockholm

Andre utgaver av *Den Enkle Sannhet*:

Engelsk: *The Plain Truth*, P.O. Box 111, Borehamwood,

Herts, England WD6 1LU. Tlf. 01-207-2811

Fransk: *La Pure Vérité*, B. P. 64, F-75662 Paris CEDEX

14, Frankrike. Tlf. 01-33-26084

Hollandsk: *De Echte Waarheid*, Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland. Tlf. 034-0239922

Italiensk: *La Pura Verità*, Castella Postale 10349, I-00144 Roma EUR, Italia

Spansk: *La Pura Verdad*, Apartado Postal 1230, Madrid 9, Spania

Tysk: *Klar & Wahr*, Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland Tlf. 0228-218061

Andre kontoradresser for *Den Enkle Sannhet*:

USA: 300 West Green St., Pasadena, California 91123. Tlf. 800-423-4444

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2. Tlf. 1-800-663-2345

Australia og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia. Tlf. 075-35-4233

New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya: P.O. Box 47135, Nairobi

Nigeria: P.M.B. 21006, Ikeja, Lagos State

Syd-Afrika: P.O. Box 5644, Cape Town 8000

Zimbabwe: P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare

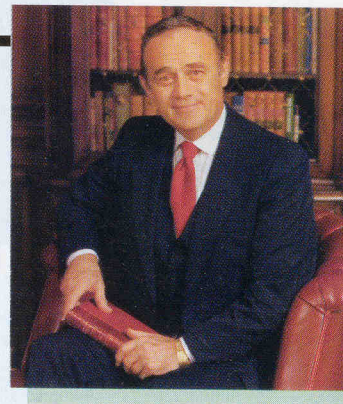
Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117

Latin-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, 06500 México D.F., Mexico

Vestindiske øyer: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Husk å sende melding om adresseendring så snart som mulig hvis du endrer adresse. Vennligst vedlegg en gammel adresselapp sammen med din nye adresse.

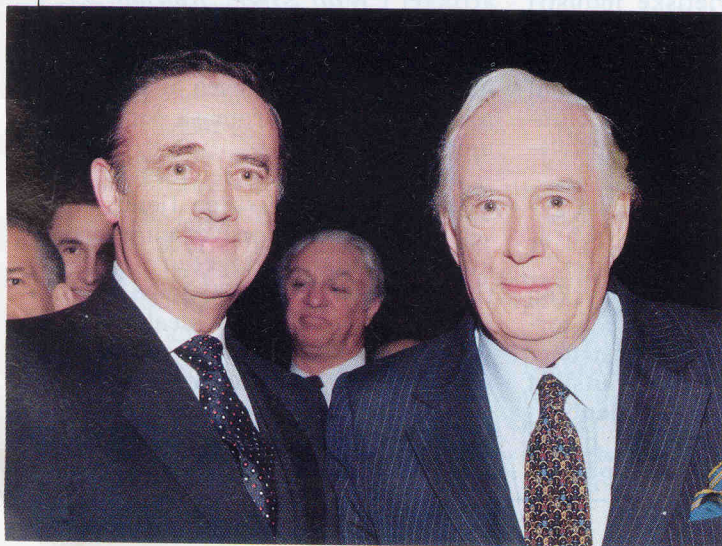
FRA UTGIVERENS PENN



En høyesteretts-justitiarius snakker ut

Tredje februar dette år holdt høyesterettsjustitiarius Warren Burger av den amerikanske høyesterett en tale for gjester som var forsamlet ved en av innvielsesseremoniene ved det nye hovedkvarteret for 9. krets av den amerikanske appellrett.

Retten holder til i det tidligere Vista del Arroyo-hotellet, som nå er vakkert renovert, og som ligger like ved universitetsområdet for Ambassador College. Studentene ved Ambassador College fungerte som oppvartere ved seremoniene, og mange av personalet vårt



assisterte ved arrangementene.

Høyesterettsjustitiarius Burger diskuterte den amerikanske styreform, med dens system av kontroller og balanse som er basert på den amerikanske grunnloven. Han understreket det amerikanske demokratis hengivenhet til rettferdighet og styrken og varigheten av grunnloven, som ble underskrevet 17. september 1787, for nesten 200 år siden.

Men høyesterettsjustitiarius Burger la også merke til at mennesket ikke var i stand til å oppnå et styresett som kan bringe virkelig rettferdighet til alle. Han uttalte: «Winston Churchill sa en gang: Demokratiet er en forferdelig styreform. Det er bare det at alle andre styreformer er verre. Vi dommere vet sannelig hvor sant det er.»

Ja sannelig, på tross av alle forsøk som menneskene har gjort opp gjennom historien for å danne et styresett basert på rett og rettferdighet, har det aldri oppnådd noe slikt styresett! Siden det første mennesket Adam forkastet Guds styre, har menneskeheten valgt å stole på seg selv, å bestemme for seg selv hva som er rett og hva som er galt, hva som er rettferdig og hva som er urettferdig.

Denne handlingsmåten har ledet i en retning bort fra Gud, fra å stole på ham til kjennskap om veien til fred og rettferdighet og kraft til å leve etter den veien.

Men Gud har kalt noen av oss til å ha del i hans store arbeide med å kunnngjøre godt nytt til denne verden som er forført av Satan. Spennende, vidunderlig nytt om Guds styre som meget snart igjen vil bli etablert på jorden!

Endelig et fullkomment styre over alle land og folk, ledet av Jesus Kristus selv, som vil herske med fullstendig rettferdighet over alle folkeslag. Tenk på det! Et utopia med fred, rett og sann rettferdighet for alle! Og det vil være basert på Guds åpenbarte livsmønster, ikke menneskers ideer.

Dette er det sanne evangelium, evangeliet om Guds Rike, som Jesus selv forkynte, og som Gud har kalt oss til å være med på å kunnngjøre.

Joseph W. Tkach



Europas kjernefysiske slåss-hanske

av Gene H Högberg

Nye ubåter og langt-
rekke missiler viser at
Frankrike og Storbritannia
utvikler strategiske styrker
en må ta i betraktning.

Bak de forslagene Sov-
jet nylig har kommet
med om å kutte ned på
antall mellomdistan-
seraketter i Europa, ligger
Moskvas bekymring over
Storbritannias og Frankrikes
økende kjernestyrker.

Sovjets frykt økte da det
franske forsvarsdepartement
den 5. mars kunngjorde at en
fransk ubåt hadde lyktes i å

skyte en missil med flere strids-
hoder over en avstand på 6000
km.

Utviklingen overrasket selv vest-
lige forsvarsekspertene som mente at
missilen, M-4, hadde en rekke-
vidde som lå nærmere 4000
km.

Missilens økede rekke-
vidde vil gjøre Frankrikes
stadig forbedrede flåte av
atomubåter mer sikker mot
å bli oppdaget og mot motangrep
gjennom et større område av ha-
vene hvor de kan gjemme seg.

Verdens 3.-største atommakt

Franskmennene har brukt enorme
summer på å utvikle og utplassere
sitt eget kjernevåpen-system. Bri-
tene har på den annen side i
hovedsak valgt å stole på ameri-
kansk teknologi. Sammen repre-
senterer de to landene 352 atom-
stridshoder — og i de tidlige
1990-årene vil de kunne ha så
mange som 1200.

Frankrikes program plager
Moskva mest. Rolig og stedig har
Frankrike befestet sin posisjon som
verdens tredje sterkeste atommakt.
I mai 1985 avslørte den franske
havgående atomstridsstyrke sin
mest avanserte atomubåt *Inflexible*,
den første franske ubåt utstyrt
med MIRV-missiler (missiler med
flere stridshoder som uavhengig
kan styres mot forskjellige mål).
Inflexible kan avfyre 96 strids-
hoder — 16 missiler med 6 strids-
hoder hver seg.

Ifølge en rapport i sommerutga-
ven 1984 av *Foreign Policy* kan
stridshodene fra denne langtrek-
kende ubåten alene ødelegge en
god del av den sovjetiske industri
og likevel ha flere stridshoder til-
bake som kan brukes til å angripe
både sivile og militære nøkkelmål
som Moskva, Murmansk, Lenin-
grad, Stalingrad og missilprøve-
senteret ved Tyuratam.

Etter hvert vil Frankrike ha syv
operative missilbærende ubåter
med tilsammen 592 stridshoder.

Den britiske atomubåtstyrken
fortsetter også å øke i styrke. Stor-
britannia planlegger å konstruere
fire nye ubåter som vil bli utstyrt
med amerikansklevete Trident II-
missiler. Dette vil øke det nåvæ-
rende våpenarsenalet på 64

«Polaris»-missiler, hver med ett
stridshode, til mer enn 500, kan-
skje nærmere 1000 stridshoder.
(Hver Trident-missil kan bære fra
8 til 17 stridshoder avhengig av
den ønskede eksplosive styrke.)

Ikke å undres at Sovjetsamveldet
er bekymret — det burde ameri-
kanerne også være!

Oppmuntret av Amerika

Det skulle synes klart at den franske
og delvis også den britiske strateg-
iske atomstyrken i fremtiden vil
danne den strategiske kjernen i en
europeisk «tredje makt». Hva vil
hende om en slik forfedelig makt en
dag skulle komme under kontroll av
uhellssvangre grupper i et forenet
Europa, et Europa som kanskje en-
dog er adskilt fra og i klammeri med
Amerika?

Dog er det merkelig nok ikke få
stemmer i Amerika som oppmunt-
rer utviklingen av en uavhengig,
forenet forsvarsstruktur i Europa
koblet sammen med en gradvis til-
baketrekning av USAs styrker på
kontinentet.

I vinterutgaven 1985–86 av *For-
eign Policy* etterlyser en amerikansk
NATO-ekspert, Christopher
Layne, hva han kaller en «Mar-
shall-plan 2». Den opprinnelige
Marshall-planen, sa han, hjalp Vest-
Europa på bena økonomisk etter 2.
verdenskrig. Nå er det på tide, sa
Layne, for USA å «fullføre sin his-
toriske etterkrigsoppgave og utvikle
Vest-Europa og Japan til å ta full-
stendig ansvar for sitt eget forsvar.»
Han fremholder at USAs styrker i
Europa gradvis bør trekkes ut, muli-
gens over en periode på ti år.

For omkring et år siden, i en
artikkel i *Wall Street Journal*, 27.
august, gjorde Jay Winik seg til
talsmann for «en gradvis oppløs-
ning av NATO-alliansen og oppret-
telsen av en all-europeisk forsvars-
union.»

Større europeisk selvforsvar, la
Winik til, ville dessuten tjene som
«et symbol på et fornyet europeisk
kultursamfunn, arvtageren til kon-
tinentets mer enn 1000-årige felles
kulturelle og religiøse idealer.»

Fortsett å følge med i utviklin-
gen i Europa i det kontinentets na-
sjoner uopphørlig beveger seg nær-
mere hverandre økonomisk,
kulturelt og nå også militært. □

Syd-Asia i profetiene

av Keith W. Stumpf

Bibelprofetiene avslører Syd-Asias forbløffende fremtid, under Sovjetunionens ledelse.

Vi kan få visshet! Mer enn en tredjedel av Bibelen inneholder profetier — som for det meste angår våre dager!

Forvirrede geopolitikere lurer på hva som i neste omgang vil skje i den sydasiatiske kruttønnen. De aner simpelthen ikke hvor Iran, Afghanistan, Pakistan, India og andre nasjoner i området vil ende. Men det kan du få vite!

Forbløffende profetier

Den internasjonale oppmerksomhet er fortsatt naglet til Syd-Asias omtumlede nasjoner. Dette enorme området — som strekker seg fra Persiabukta til Syd-Kinahavet — er nå i en farlig urolig og gjærende tilstand.

Men hvor mange vet at fremtiden for folkene i det veldige sydasiatiske område ble nedskrevet for tusener av år siden på Bibelens sider? Nå er tiden inne til å legge frem en forbløffende serie bibelprofetier.

Ta Åpenbaringen først. Her blir det avslørt en stor politisk hersker i de siste tider åpenbart under betegnelsen «dyret» (kap. 17). Dette dyret vil være en superdiktator over en kommende europeisk konføderasjon av ti nasjoner — en gjenfødsel av Romerriket. Denne europeiske stormakten kommer til å opprette sin hovedstad og sitt religiøse hovedkvarter i Jerusalem (Daniel 11:45).

Daniel nevner at denne europeiske erobreren vil bli skremt av «tidender fra Østen og fra Norden» (11:44). Det er liten tvil om kilden til dyrets bekymringer. Øst og nord for Palestina ligger Sovjetunionen, Kina og andre land på det veldige asiatiske kontinent.

Den klare betydning av dette verset er at en stor eurasiatisk allianse til slutt vil stige frem ved enden av den store trengsel, eller

like før. (Trengselen er nevnt i Daniel 12 og Matteus 24:21.) Denne alliansen vil gå inn i en konfrontasjon med det gjenopprettede Romerriket. Store deler av Asia vil i endetiden etterhvert bli innordnet under en veldig kommunistdominert konføderasjon som omfatter nesten *halvparten* av jordens befolkning!

Disse asiatiske hærene, ledet av ateister, er også beskrevet i Esekiel 38 og 39, hvor det blir profetert at deler av disse styrkene skal invadere det hellige land etter at Israels 12 stammer har vendt tilbake.

En misforstått profeti

Visse bibellærde hevder feilaktig at disse spådommene til Esekiel ble oppfylt alt i oldtiden. Det ble de ikke. Andre tror at de snart vil bli oppfylt — noen få år *før* Harmageddon. Begge syn er gale.

Begivenhetene i Esekiel 38 og 39 gjelder utvilsomt fremtiden, «de siste dager» (38:16) og «årenes ende» (38:8). Dessuten sier Esekiel 38:14 at dette vil skje «på den tid da mitt folk Israel bor trygt». Dette er såvisst ikke tilfellet i staten Israel i dag. Det Israel som Esekiel beskriver, er en nasjon som bor trygt i *åpne byer*, fullstendig uforberedt på krig (38:8, 11, 14). Les det selv! Slike forhold vil først bli vanlige *etter* at Messias er kommet,

og de overlevende ateistiske styrker fra Eurasia overnaturlig blir straffet.

Asiatiske allianser vil begynne å dannes lenge i forveien — ja, *selv nå* begynner de å bevege seg inn i de stillinger det er spådd at de vil innta i endetiden!

Ættetavlen i 1. Mos. 10

Sammensetningen av hæren som skal komme mot Israels gjenopprettede tolv stammer, er klart definert:

Beretningen begynner i Esekiel 38:1–2: «Og Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn! Vend ditt åsyn mot Gog i Magogs land, frysten over Rosj, Mesjek og Tubal, og spå imot ham!»

Her har vi en stormakt som vil utfordre selve styret til Kristus!

Esekiel åpenbarer også at flere land vil gå sammen med Magog, Rosj, Mesjek og Tubal i dette forbundet, nemlig Persia, Kusj (uriktig gjengitt som Etiopia i 1930-overs.), Put, samt Gomer og Togarma (v. 5–6).

Hvilke folk er dette i dag? Og hva har disse profetiene med Syd-Asias fremtid å gjøre?

Bortsett fra Persia finner vi ingen av de navnene Esekiel regner opp, som navn på land på verdenskartet i dag. Navnene på de fleste av verdens moderne land er av for-

holdsvis ny opprinnelse. Land og folk har til tider undergått ti-tolv navneendringer i løpet av historiens århundrer og årtusener.

I Bibelen har folkeslagene navn etter sine forfedre. Folkeslag er bare familier som har vokset seg store. Ifølge Bibelen stammer hele menneskefamilien i dag fra Noas sønner Sem, Kam og Jafet (1. Mos. 10:32). Listen over folkeslag i dette kapittel er en oversikt over opprinnelsen til dagens land og raser.

Gjennom sine vandringer spredte disse forskjellige folkeslagene seg over hele jorden. Du kan lese om det i 1. Mosebok 11. I mange tilfeller kan man følge disse i vandringene i detalj i verdenshistorien fra utgangspunktet ved Babel (det nåværende Irak) til deres nåværende bosteder.

I slikt forskningsarbeid får man særlig god hjelp av beretningene til klassiske historikere og geografer (som Herodot); persernes, tartarenes og arabernes historier (som «Enger av gull» av al-Masudi); verker av tidlige jødiske historikere (som Josefus); europeiske middelalderkrøniker; og kinesiske og andre asiatiske tradisjoner.

Moderne lærde setter generelt liten tiltro til ættetavlen i 1. Mosebok 10 eller til mange av disse tidlige historiene og tradisjonene. Følgelig er de uvitende om den sanne identitet til mange av verdens folkeslag av i dag.

La oss se en gang til på navnene som Esekiel nevner. Hvor finner vi disse folkene i dag?

Gog i Magogs land

Gog er lederen over alle disse allierte folkene. Gog (*fjell* eller *høyde*) blir beskevet som en stor fyrste, den politiske-militære leder over det svære området som det her er tale om. Esekiel skildrer Gog som vokter og kommandant over de forsamlede skarer (38:7). Ved siden av dyret, den falske profet som kan utføre mirakler, og «sydens konge» (den kommende leder for et arabisk-muslimsk forbund) er Gog en av de fire store personer i endetiden som spesielt er nevnt i Bibelen.

Gog er også et folkeslag, tydeligvis en stamme som er en underavdeling av Magog. Den opprinnelige

Gog var trolig en sønn eller en sønnesønn av Magog.

Esekiel sier at Gog er i landet Magog. Hvordan skal vi da identifisere Magog i dag? Ættetavlen angir Magog som Noa-sønnen Jafets annen sønn.

Jafets etterkommere er for det meste de eurasiatiske folkeslag og omfatter østslavene — storrussere, ukrainere, hviterussere — og dessuten de mongolske folk i Asia utenom Midtøsten og det indiske subkontinent.

Jafets sønn Magog ble etterhvert delt i to grener. Den østlige, kaukasiske utseende slaviske grenen, blir av det 1. århundres jødiske historiker Josefus og andre identifisert som en av de skytiske nomadestammene nord for Svartehavet, i det landet som i dag er en del av Sovjetunionen.

Men det var også en østlig, mongolsk gren av skyterne, som i oldtiden befolket slettene som strekker seg hele veien til Nord-Kina. Polo, som besøkte de mongolske områdene i det 13. århundre, identifiserte Magog som en del av mongolene. Andre beretninger identifiserer Magog som nordkineserne som snakket mandarinspråket. (Sydkineserne, som snakker kantonisk, er forøvrig en asiatisk gren av etterkommerne etter Javan, Jafets fjerde sønn.)

Hvilken gren av Magog dreier det seg om i Esekiels profetier? Magog i Esekiel 38 og 39 beskrives som et folk *nordpå* — altså de veldige sovjetiske landområdene. Esekiel sier at Gog skal komme «fra det ytterste Norden» (39:2). Sovjetunionen ligger langt nord for Palestina. Dessuten er Gog beskrevet som fyrste over Rosj, Mesjek og Tubal — tydelig av russisk avstamning.

Russere — store og hvite

Det hebraiske ordet *Rosj* i Esekiel 38:2–3 blir i 1985-overs. oversatt med «frysten», en betydning det også har på hebraisk. Men i Esekiels profeti kan det opprinnelige hebraiske ordet også være et egenavn.

Rosj er det gamle hebraiske navn på russene («de blonde») som slo seg ned i det østeuropeiske slettelandet i det 9. århundre e.Kr. De ga igjen navn til det russiske folk, og i dag er de kjent som *hvite-russere*.

Rosj-folkets naboer er Mesjek og Tubal. De er også sønner av Jafet (1. Mos. 10:2), altså brødre av Magog. Herodot og andre klassiske



geografer og historikere omtaler dem som *moski* og *tibareni*, og sier at de holdt til i Kaukasus mellom Svartehavet og Det kaspiske hav. I assyriske innskrifter blir de kalt *muska* og *tubla*. Josefus kaller dem *moskevi* og *tobeliter*.

Mesjeks (Moskis) etterkommere dro senere inn i områder nord for Svartehavet og slo seg til omkring *Moskva*. De ga sitt navn til denne byen, såvelsom elven *Moskva* og den *moskovitiske* stat.

Deler av tubalfolket flyttet også nordover. De satte navnet sitt på

elven *Tobol* og grunnla den sibirske byen *Tobolsk*. (Det finnes mongolske grener av Tubal i Tibet, Nepal, Butan, Sikkim, den indisk staten Negalend, Xinkiang eller kinesisk Turkestan, samt i deler av Nord-Kina og Mansjuria, ifølge arabiske kilder.)

Sammen danner de kaukasiske grenene av Mesjek og Tubal to særskilte hovedgrener av våre dagers storrussere. Storrusserne er den største etniske gruppen innen Sovjetunionen.



Scener fra det urolige Syd-Asia: Geriljasoldater som tilhører den kommunistiske Nye folkehær trener i et avsondret område i Filippinene (øverst); muslimsk gerilja som kjemper mot russerne i Afghanistan, poserer med en erobret russisk panservogn (i midten); irakske tropper bevokter iranere som er tatt til fange i den 6 år gamle krigen mellom Iran og Irak (under).

kineserne og deres asiatiske feller — de østlige magogitter som «bor trygt på øyene» på Stillehavskysten (39:6).

Folkerepublikken Kina — de «mange folkeslag» i Esekiel 38 — blir altså skildret som en forbunds-felle med Gog i de siste tider. Vi kan derfor slutte at det en dag vil bli bygget bro over bruddet som i dag skiller Sovjetunionen og Kina. Beijing og Moskva vil snart komme til enighet, tross rasemessige og politiske spenninger!

I det store asiatiske endetidsforbundet med folk vil også Persia, Kusj, Put, Gomer og Togarma befinne seg (Esek. 38:5-6). Men hvilke folk er dette i dag?

Historien og Skriften identifiserer dem som folk i Syd-Asia. Villig eller uvillig vil de alle bli trukket inn i Sovjets innflytelsesområde i de nærmeste årene! La oss se på hver enkelt av dem.

IRAN

La oss begynne med Persia (Esek. 38:5), som er lettest å identifisere. Persia er gangse enkelt et annet navn på det moderne Iran.

Navnet *Persia* var opprinnelig knyttet til et geografisk distrikt i den sydlige delen av landet. I oldtiden var det kjent som Persis, den greske formen av det gammel-persiske *Parsa*. I historisk sammenheng har iranerne aldri brukt navnet *Persia* om landet sitt. De har alltid kalt det Iran — «ariernes land». (Arier betegnet dem som snakker de indo-iranske språk, til forskjell fra de semittisk-talende araberne, for eksempel.) Men navnet *Iran* ble ikke brukt i større omfang i Vesten før i 1930-årene.

I dag har Iran en befolkning på rundt 45 millioner, hvorav nesten 70 prosent er iranere. Selv om iranerne er muslimer, er de helt forskjellige fra folkene i de arabiske nabolandene i Midtøsten. De er en blanding av restene etter Media, Elam og andre forfedre av semittisk og hamittisk herkomst.

I det moderne Iran er det også mange minoritetsgrupper med forskjellig etnisk bakgrunn: tyrkere, kurdere, arabere, og folk fra land som Balutsjistan, Armenia, Luristan, Aserbajtsjan, Baktria og andre.

Det er stadig økende tegn til at Sovjet søker å utnytte motsetningene mellom noen av disse etniske minoritetene i Iran til egen fordel. Noen observatører ser denne aktiviteten som forsøk på å fremtvinge en indre krise — en krise som kunne gi anledning til militær «intervensjon» i Iran fra Sovjets side.

En appell om hjelp fra en pro-sovjetisk etnisk minoritet i Iran kunne bli besvar med sovjetiske troppebevegelser både over Irans nordgrense fra Sovjetunionen, og østfra over grensen mot Afghanistan. Alternativt kan en prosovjetisk regjering komme til makten i Teheran, som kan føre landet inn i den sovjetiske interessesfæren ved ikkevoldelige midler.

Uansett hvordan det vil skje, viser Esekiels profetier klart at Iran kommer til å gå i forbund med Sovjetunionen. Det innebærer ikke at Iran eller andre land i Syd-Asia vil bli inkorporert i Sovjetunionen som egne sovjetrepublikker. Det vil snarere hovedsakelig bli tale om en politisk forbindelse i form av allianser, eller som vassalstater dominert av Moskva.

AFGHANISTAN

Afghanistan er selvfølgelig allerede innlemmet i Sovjetblokken. Regjeringen i Kabul er innsatt av Sovjet.

I oldtiden var dette landet kjent som Ariana og Baktria, og i middelalderen som Khorasjan. Landet ligger midt i hjertet av Asia, og de store invasjonene av det indiske subkontinent har i historiens løp foregått gjennom Afghanistans strategiske fjellpass.

Dagens rasemessige blandingsbefolkning avspeiler landets beliggenhet på tvers av de eldgamle handels- og invasionsrutene i Sentral-Asia. Majoriteten (60 prosent) av befolkningen er pataner eller pusjtuner, og de største stammene er durraniene og gilsaene. Andre grupper er tadsjiker (30 prosent), usbeker (5 prosent), hasaraer, turkmener og kirgisier.

Det som forener alle disse forskjellige etniske gruppene er *religionen*. Afghanistan er så å si fullstendig islamsk, for det meste sunni-muslimer. Muslimske hærer sikret seg kontroll over Afghani-



Fremtidig russisk-kinesisk allianse?

«Mange folkeslag» kommer til å alliere seg med russerne under Gogs ledelse (38:6, 9, 15). Det kan neppe utelukke de militært svakere

stan så tidlig som i år 652.

Det afghanske folkets bibelske opprinnelser er svært varierte. Noen kan føres tilbake til Jafets sønner. (Turkmenerne, for eksempel, påberoper seg å nedstamme fra Tiras, en sønn av Jafet.) Andre nedstammer gjennom andre familiegrener fra Joktan, Gomer, Us og Esau, I noen afghanske krøniker hevdes det endog at visse patanske elementer ved inngifte stammer fra kong Saul av Israel med hans sønnesønn Afghana.

INDIA

To folkeslag som det også blir spådd vil flokkes omkring Gogs banner i de siste tider er *Kusj* og *Put*. Disse folkene som nevnes i Esekiel 38:5; finner man i dag hovedsakelig i India og Pakistan.

Kusj var sønn av Kam (1. Mos. 10:6). Kusj oversettes ofte som «Etiopia» i Bibelen. Men ikke alle «kusjitter» er bosatt i Etiopia!

Etterkommerne av Kusj delte seg i to hovedgrupper — øst- og vestkusjittene. Vestkusjittene finner man i dag store deler av det svarte Afrika, blant annet Etiopia, som nå er under sovjetisk innflytelse.

På den annen side er østkusjittene brunfargede mennesker i Sentral- og Syd-India og deler av Sri Lanka. De blir representert av grupper som dravidene, tamilene og telugene. Herodot kaller disse østkusjittene for «asiatiske etiopere». Under sine vandringer ga forresten de asiatiske kusjittene sitt navn til fjellkjeden Hindukusj i Himalaya.

Det er også interessant å merke seg at de to navnene til Kusj' sønner Seba og Rama (1. Mos. 10:7) er blitt overført til de to gudeskikkelsene *shiva* (ødeleggeren) og helten *Rama* (en inkarnasjon av guden Vishnu).

Put var også en av Kams sønner. Put blir ofte oversatt til «Libya» i Bibelen, og da siktes det til Libya i Nordafrika. Men i likhet med Kusj har også Put en asiatiske gren av familien. Og det er denne asiatiske grenen på familietreet som kommer til å slå seg sammen med sovjetrusserne.

Sammen med noen elementer av Sems ått var Puts etterkommere blant de indo-ariske folk som slo seg ned i Nord-India. De drev de kusjiddravidianske inn i Indias sydlige områder i det 2. årtusen før Kristus.

Kriggerkasten rajputerne hersket over den historiske region Rajputana, som tidligere var en gruppe av fyrstestater som omfattet det nåværende Rajastan i det nordvestlige India. I dag finner man også put-elementer i noen andre stater i det nordlige og midtre India, såvel som i nabolandene Pakistan og Bangladesh. Dette innebærer ganske klart at disse landene før eller senere vil bli politisk forbundet med Sovjetunionen.

Sammen med Kina vil India utvilsomt bidra i stor grad til den hæren på 200 millioner mann som nevnes i Åpenbaringen 9:16. Etter den milliard store befolkningen i Kina er India det folkerikeste land i verden — med trekvart milliard og vel så det. I militær henseende er India i dag det mektigste land i Syd-Asia.

India er offisielt en nøytral stat som ønsker å stå alliansefritt mellom supermaktene. Men i lys av Indias lange og ofte anstrengte forhold ved grensene mot Kina og Pakistan er Sovjetunionen blitt en nødvendig sikkerhet for New Delhi. India baserer seg på sovjetisk beskyttelse som motvekt mot en allianse mellom Kina og Pakistan.

India er svært avhengig av Kreml når det gjelder høyviktige militære forsyninger. New Dehli har også en fredstraktat med Moskva som ble undertegnet i 1971. Sovjetunionen er også blitt Indias viktigste handelspartner.

PAKISTAN

Pakistan ligger øst og syd for Afghanistan, og regjeringen i landet blir stadig mer nervøs fra dag til dag.

Nå står Pakistan som den eneste hindringen mellom de sovjetiske troppene i Afghanistan og Moskvas mål — en varmtvannshavneby i Det arabiske hav. I kraft av den sovjetiske militærmakts nærvær i Afghanistan har Kreml nå et ypperlig utgangspunkt for å øve politisk og militært påtrykk på Pakistan.

Det muslimske landet Pakistan har fire provinser — to på hver side av Indus-elven. De to på østsiden — *Punjab* og *Sind* er under fast kontroll av president Zia ul-Haq's regjering i Islamabad.

Men i de to privinsene vest for Indus — *Nordvest-grenseområdet* og *Balutsjistan* — er det urolig-

heter. De ligger opp mot den nesten 200 mil lange grensen mot det Sovjetokkuperte Afghanistan. Pakistans regjering frykter at sovjetrusserne nå vil bruke Afghanistan som en base for å utnytte separatistiske følelser innen de etniske gruppene i disse to provinser. Bråk mellom disse minoritetene har allerede en uheldig virkning på Pakistans enhet.

Størst grunn til bekymring gir uavhengighetsbevegelsen som lenge har ulmet blant folk i balutsjistan i det vestlige Pakistan. De har lenge søkt gjenforening med stammefrender i det sydlige Afghanistan og det østlige Iran for å opprette et uavhengig Balutsjistan.

Det hovedsakelig muslimske Bangladesh (tidligere Øst-Pakistan) rev seg løs fra Pakistan i en blodig borgerkrig i 1971. Selv om Bangladesh offisielt går inn for alliansefrihet, er tilknytningen til Sovjetunionen blitt stadig sterkere.

SENTRAL-ASIA

«Gomer og alle dets skarer, Togarmafolket» vil også være alliert med Gog (Esek. 38:6).

Gomer var Jafets eldste sønn. Til tross for hva mange studenter av bibeprofetiene hevder, er Gomer i denne profetien ikke Vest-Tyskland.

Hvem er så Gomer? Blant de orientalske etterkommere av Gomers tre sønner finner man elementer av tyrkiske og tartariske folkeslag på steppene og i ørknene i Asia.

Mange av disse folkene — som bor i de fem sentralasiatiske sovjetrepublikkene — er allerede innlemmet i Sovjetunionen. Staten Mongolia, som ligger inneklemt mellom Sovjet og Kina i området like syd for Sibir, er nærmest en sovjetisk drabantstat. De tyrkiske uigurerne i Xinkiang i det vestlige Kina og mongolene i Indre Mongolia er under kommunistisk kinesisk kontroll.

Gomers tredje sønn Togarma blir spesielt nevnt i Esekiel 38. Hans etterkommere bosatte seg delvis i oldtidens Armenia. Noen av dem vandret også østover og inn i Mongolia, hvor de i dag finnes blandet med elementer av Magog. Dessuten finner man dem i dag i Kinas Xinkiang og i russisk Sibir eller Tartaria.

Men Esekiel nevner uttrykkelig Togarma «i det ytterste Norden» (38:6). Det er en tydelig henvisning til togarmafolkets gren i Sibir.

Hva så med Sydøst-Asia?

SYDØST-ASIA

I vår tid tilhører folkene i dette området den sydmongolske rasegruppen. De nedstammer fra Jafet gjennom Gomer og (lenger øst) Javan. Her har kommunismen allerede trengt dypt inn.

Vietnam er allerede en kommunistisk stat i Sovjetblokken. Etter et snes års krig overgav den amerikanskstøttede regjeringen i Syd-Vietnam seg til de sovjetiskstøttede styrkene fra Nord-Vietnam våren 1975. I løpet av noen dager var kommunistenes erobring av Syd-Vietnam effektivt fullført, og i juli 1976 ble hele Vietnam offisielt gjenforent som en kommunistisk stat.

Styret i nabostaten Laos er Vietnams og Sovjetunionens allierte. Og Kampuchea har vært dominert av Vietnam siden 1979.

Fortsatt vietnamsk militær virksomhet i Kampuchea utgjør en potensiell trussel mot naboen Thailand i nord og vest. Malaysia ser også en mulig militær trussel fra det ekspansjonistiske Vietnam. Og usikkerheten blir ikke mindre ved at små flokker av kommunistiske geriljasoldater fortsatt streifer om ved grensen mellom Thailand og Malaysia.

I Burma utfordrer militært aktive grupper av kommunistiske geriljastyrker regjeringen i Rangoon. Og oppstander blant landets etniske minoriteter gjør forholdene enda mer ustabile i dette landet. I Indonesia og Filippinene utfordrer kommunistoppstander fra tid til annen autoriteten til sentralregjeringen.

Størsteparten av Sydøst-Asia vil uten tvil finne det vanskelig å motstå et uopphørlig kommunistpress. Og profetien forteller oss at hele området til sist blir tvunget til å samarbeide med Sovjetunionen og dens allierte.

«Jeg kommer over deg!»

Som vi har sett, vil det kommende eurasiatiske forbundet ødelegge mye av Vest-Europa. Etter at Kristus har knust hærene til

alle landene som samles ved Har-mageddon, vil Gog stille opp en stor hær fra de overlevende av styrkene hans og gjøre et forsøk på å innføre sin ideologi i det gjenopprettede Israel. Men det vil ikke lykkes ham!

«Se, jeg kommer over det, Gog!» sier Gud (Esek. 38:3). Skjebnen til hærstyrkene hans blir levende skildret: «På Israels fjell skal du falle, du og alle dine skarer og de folkeslag som er med deg; jeg gir deg til føde for allehånde rovfugler og for markens ville dyr» (Esek. 39:4). Israels folk vil bruke syv måneder på å begrave alle Gogs millioner av døde (39:12).

De overlevende vil vite at det er Gud som hersker.

Nederlaget til Gog og hans allierte vil gi et mektig vitnesbyrd for verdens nasjoner. «Og jeg vil

åpenbare min herlighet iblant folkene, og alle folkene skal se den dom som jeg har holdt,» sier Gud (39:21).

Israels folk skal fullstendig ødelegge de våpen som ble brukt av Gogs hærer (39:9-10). Når Gogs makt definitivt er brutt for alltid, vil alle jordens folk endelig underkaste seg Guds Den Allmektiges styre. Etter 6000 års kriger og internasjonale konflikter skal verdensomfattende fred og fremgang endelig bli til virkelighet. «Og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver; folkene skal ikke lenger løfte sverd mot hverandre og ikke mere lære å føre krig» (Mika 4:3; Jes. 2:4).

Syd-Asia — og verden — skal endelig få erfare hva sann fred er! □

Skapte Gud en djevel?

Hvor kom djevelen fra? Skapte Gud ham? Hvis ikke, hvordan ble han til? Disse og mange andre spørsmål om dette emnet blir besvart i vårt gratis hefte *Skapte Gud en djevel?* Du vil få et eksemplar om du skriver til vår adresse nærmest deg (se 2. omslagsside for adresseliste).

Mysteriet menigheten

Her følger ellefte avsnitt i publiseringen av
Herbert W. Armstrongs siste bok *Tidenes mysterium*.

Det er menighetens funksjon som de kristnes åndelige mor å utvikle hellig, rettsindig og fullkommen guddommelig karakter hos dem som Gud har kalt — dem han har lagt til menigheten.

Husk, ingen kan komme til Kristus uten at de er kalt og dratt av Gud Fader (Joh. 6:44). Nylig omvendte medlemmer blir ikke bragt til åndelig omvendelse gjennom evangelisters «markedsføring». De kan ikke bli «overtalt til» å bli «omvendt». Det er ikke tale om et følelsesmessig press gjennom evangelistisk veltalenhet eller lidenskap, ei heller følelsesladde «altersamlinger» under evangelistiske korstog, akkompagnert av dystre toner fra et kor som synger «Jeg kommer som jeg er — jeg kommer, jeg kommer».

Du finner ikke denslags MODERNE «gammeldags evangelisme»-korstog hverken lært eller brukt som eksempel i Det nye testamente! Likevel tror folk i dag feilaktig at det var slik Jesus mente det skulle være — og slik han startet det.

Jesus kom ikke på noe «sjelfrelsende korstog» for å prøve å

frelse de som på den tiden var i Satans verden. Han kom for å kalle ut av Satans verden mennesker som forut var bestemt og spesielt kalt og dratt av Gud. Jesus sa at det var umulig for andre i Satans verden å komme til ham for å bli frelst, medmindre de var blitt spesielt kalt av Gud til å bli konger og prester når Guds verden av i morgen overtar for Satans verden. Jesus bad eller bønnfalt ALDRI noen om å «gi ham sitt hjerte». Ved Jakobs brønn i Samaria snakket Jesus til en kvinne om Den Hellige Ånd som «levende vann».

Kvinnen sa til ham: «Herre! gi meg dette vann, så jeg kan slippe å tørste . . . » Dette var en direkte anmodning fra en uomvendt kvinne om å få frelse og Den Hellige Ånds gave. *Men Jesus snakket bare om hennes synder — hva hun måtte angre på!* Han sa ikke: «Kom til meg slik du er i dine synder.»

Ingen kan komme til Jesus uten at Gud Fader drar dem! Alle har syndet. Synd er mot Gud Fader. Man må først angre den — vende seg bort fra den! Dette er mye mer enn samvittighetsnag på grunn av skyld. Det er et spørsmål om å være tilstrekkelig LEI seg, slik at man vender seg BORT FRA synden og overvinne den. Dette forsoner oss med Gud i troen på Kristus. Det er Gud Fader som legger til menigheten dem som han kaller til

frelse (Apg. 2:47). Det er Gud som innsetter medlemmene i menigheten (1. Kor. 12:18) — ikke en følelsesladde veltalenhet hos evangelisten som kaller folk frem til alteret!

Gud innsetter de enkelte medlemmer i sin menighet for at hans egen hellige, rettferdige og fullkomne karakter kan utvikles i dem. Og hvorfor? For å forberede dem til å bli GUDDOMMELIGE VESENER I GUDS RIKE (familie) for å styre og herske over hele jorden med Guds regjering.

Men hvordan utvikler menigheten som medlemmenes åndelige mor, denne åndelige karakter?

Dette leder oss til menighetens egentlige hensikt — og en forståelse av hvorfor man ikke kan bli født på ny utenfor menigheten.

Den egentlige hensikt med menigheten

Nå viktigst av alt — hva er den egentlige hensikt med menigheten? Hvorfor fikk Gud Kristus til å grunnlegge den?

Menigheten er omvendte menneskers åndelige mor. De er åndelige fostre som ennå IKKE ER FØDT, selv om de er unnfanget ved Guds Hellige Ånd — allerede Guds barn.

Menigheten er Guds åndelige organisme, godt organisert til å gi åndelig føde, trening og utvikling

av åndelig rettferdig karakter i de fremtidige guddommelige vesnene — de som er Gud Faders barn!

For treningen og åndelige utvikling av Guds karakter har Gud gitt menigheten et dobbelt ansvar:

1) «Gå ut i alle verden» og forkynn *de gode nyhetene* — kunnngjøringen — om Guds kommende rike.

2) «Fø mine får.»

Men ved å fø «fårene», dvs. utvikle Guds åndelige karakter i dem, har Gud gitt dem deres del i å støtte det store oppdraget: «Gå ut i all verden.»

Dette første og store oppdraget ble gitt til apostlene. I mindre grad ble evangelister brukt til å bære frem budskapet. Andre ledere — ordinerte prester — var stasjonære, men selv den lokale pastor for en menighet kunne holde evangeliske gudstjenester i sitt distrikt — ikke den «sjelefrelsende korstogs»-typen, men gjennom foredrag hvor han kunnngjør og forkynner Guds Rikes komme (det sanne evangelium) som et vitne!

Hele dette store oppdraget — å forkynne godt nytt om det kommende rike og å «fø fårene» — er en kombinert tjeneste og funksjon i menigheten.

Det individuelle lege medlem har sin vitale rolle i forkynnelsen av de gode nyhetene (evangeliet) for verden. Hvordan? Ikke ved selv å gå ut og forkynne Kristi budskap for nabolaget eller for verden. Det blir i første rekke gjort av apostlene, i en viss grad av evangelister, og i enda mindre grad på lokale steder av lokale pastorer. (De lokale pastorerers hovedansvar er å føre tilsyn med og preke for den lokale menigheten.)

Men hele menighetens virksomhet er et hele, organisert i forskjellige virksomheter og tjenester (1. Kor. 12:5-6).

Legmedlemmenes del

Hvilken del har f. eks. det individuelle lokalmedlem i arbeidet med å bringe evangeliet til hele verden? Dette gjøres primært og direkte av apostelen. I denne siste halvdel av det 20. århundre gjøres det også gjennom radio, fjernsyn og på trykk!

I det 1. århundre ble det gjort ved personlig forkynnelse. Hvilken

del hadde den gang det individuelle legmedlem i det? En stor del! Uten dette større legeme av legmedlemmer hadde ikke apostlene kunnet gjøre noe!

Legg merke til et eksempel fra Skriften: Peter og Johannes hadde vært og forkynt budskapet i tempelet i Jerusalem. Peter hadde gjort et mirakel, og en stor skare hadde samlet seg. Følgen ble at Peter og Johannes ble kastet i fengsel natten over under alvorlige truster. Deres liv var i fare. De ble motløse.

Da de ble løslatt, gikk de øyeblikkelig til legmedlemmene (Apg. 4:23). De trengte brødrenes støtte og oppmuntring. De bad inntrengende! Peter og Johannes trengte sårt denne lojalitet, støtte og bønnene fra legmedlemmene. *De utgjorde alle et lag!*

Undertegnede, Kristi apostel, kan med ettertrykk si at apostlene, evangelistene, pastorene og de eldste ikke ville kunne drive Guds virksomhet uten den lokale støtten og den vedvarende oppmuntringen fra legmedlemmene.

Heller ikke kan det individuelle legmedlem utvikle og bygge opp i seg Guds hellige, rettferdige og fullkomne karakter uten apostelens, evangelistenes, pastorenes og de eldstes virksomhet. Alle disse forskjellige medlemmer som Gud har satt i menigheten, er gjensidig avhengige av hverandre. De utgjør et LAG — EN ORGANISERT ÅNDELIG ORGANISME — fullstendig forskjellig fra noen verdslig og jordisk organisasjon!

Men hvordan fungerer denne gjensidige avhengigheten mer spesifisert?

Gud har sørget for moderne metoder

Hele menighetens virksomhet i sin alminnelighet koster penger i denne verden i slutten av det 20. århundre. Menigheten har hjelpemidler og metoder til sin disposisjon for å utføre sitt oppdrag som ikke eksisterte i det 1. århundres verden. Uten legmedlemmens tjenester og generøse frivillige gaver kunne ikke menighetens oppdrag gjennomføres i dagens verden.

Uten alle medlemmenes brennende og vedvarende bønner kunne ikke arbeidet utføres. Uten den vedvarende oppmuntringen fra leg-

medlemmer og dem som står over dem lokalt, kunne ikke vi som arbeider ved hovedkvarteret, klare å holde ut under forfølgelsene, motstandene, rettssakene og frustrasjonene.

Tilsvarende i motsatt retning trenger legmedlemmene like nødvendig oppmuntring, belæring, rådgivning og lederskap fra hovedkvarteret og lokale pastorer.

Et eksempel på det første: Jeg mottar ofte store kort — ofte vakker illustrert eller dekorert — undertegnet av de hundrevis av lokale medlemmer av menighetene, som gir oppmuntring og forsikring om lojalitet og støtte. Legmedlemmer verden over kan simpelthen ikke forestille seg hvor mye oppmuntring og inspirasjon dette gir ham som Kristus har valgt til å lede denne veldige verdensomfattende aktiviteten, Guds menighet! Forsikringen om vedvarende oppriktige BØNNEROP til Gud fra alle verdenshjørner inspirerer troens tillit til å holde ut i ledelsen av og tilsynet med dette store arbeid!

Men mere detaljert, hvordan er Guds menighet organisert i dag — hvordan fungerer den i denne moderne siste del av det 20. århundre?

Kristi evangelium om Guds Rike går ut verden over i dynamisk KRAFT gjennom radio, fjernsyn og ved tidsskriftet *Den Enkle Sannhet* som kommer ut i masseopplag. Dette enestående tidsskriftet med et månedlig opplag på over åtte millioner, på syv språk i farger, bærer frem Kristi evangelium på en effektiv og interessant måte. Videre sendes millioner av eksemplarer av tiltrekkende hefter og til og med hele bøker gratis ut på forespørsel. Et dynamisk kampanje av helsides budskap ble rykket inn som annonser i ledende aviser: *New York Times*, *Wall Street Journal*, *Los Angeles Times*, *San Francisco Chronicle* og andre dagsaviser. Videre har stor plass vært brukt i Londons *Times*.

For å oppmuntre lokale menighetsmedlemmer og presteskaper sendes videre en 14-20 siders stensilert *Pastor General's Report* fra hovedkvarteret hver uke til alle prestene. To ganger i måneden går en tabloid-avis, *Worldwide News* til alle legmedlemmer, prester og

medarbeidere som nesten er medlemmer. Og endelig sender den ledende pastor månedlig ut et stensilert brev til alle medlemmer og medarbeidere med rapport om fremgangen i arbeidet, aktuelle aktiviteter og behov.

Og så må vi ikke overse en meget viktig avdeling, Bibel-korrepondansekurset, som sendes gratis til dem av legemedlemmene og offentligheten som melder seg på, med dyptpløyende leksjoner i grunnleggende emner i Bibelen.

Undertegnedes personlige reiser til alle steder av verden, som personlig representant for Kristi budskap før konger, keisere, presidenter, statsministere og ledere under dem i tallrike nasjoner bør kanskje også nevnes.

Alt dette er en velorganisert virksomhet som virkeliggjør menighetens hensikt: 1) å forkynne det kommende Guds Rike for verden og 2) å fø hjorden.

«Einstøingen» — «den individuelle kristne» som ønsker å klatre opp i Guds Rike på noen annen måte enn ved KRISTUS og HANS VEI gjennom hans menighet — blir ikke utdannet i KRISTI UTDANNELSESFORM, for å herske og regjere med Kristus i hans Rike!

«Individuelle kristne»

— forhenværende medlemmer

Hva så med de «private» eller «individuelle kristne» som sier: «Jeg ønsker å søke min frelse direkte og alene med Jesus Kristus.»

Svaret er: Gud har selv bestemt planen og metoden for hvordan mennesker, etter at de er blitt unnfanget, undervist og forberedt, kan bli del av det guddommelige personell av fødte guddommelige vesener som skal utgjøre Guds Rike!

Guds Rike vil bli Gudsfamilien — en prektig og høyt utdannet og organisert familie av guddommelige kikkelser. Menigheten er Guds spesialskole for å utdanne dem som han har utvalgt og kalt til å bli undervist i hans menighet — til å bli konger og prester, for å styre og for å lære i sin del av riket. Bare de som på den måten er utdannet i menigheten, vil bli konger og prester i Guds Rike.

Den som sier: «Jeg vil søke min frelse alene, utenfor menigheten»,

er helt forført. Dette er ikke tiden da frelsen er åpen for dem i Satans verden. Igjen må jeg gjenta med ettertrykk at de som blir kalt nå, IKKE KALLES bare for å bli frelst. De kalles for å få en spesialutdanning som bare gis i Guds menighet.

De som er i Satans verden, kan ikke utdanne seg selv utenfor menigheten for det spesielle kall å være herskere og lærere i Guds Rike når Satan blir fjernet og verden er blitt Guds verden.

Menigheten er organisert etter Guds mønster for gjensidig lagarbeid og samarbeid for å funksjonere fullkomment sammen. De skal bli Guds familie slik den skal eksistere ved tiden for Kristi annet komme. Husk at Gud er den guddommelige familie!

La oss bruke en analogi fra Satans verden. En fotballspiller sier: «Jeg ønsker å delta i alle kampene, men jeg vil trene *alene*. Jeg ønsker ikke å være noen del av laget før kampene begynner.» Ville treneren la ham få være en del av laget under kampene uten at han hadde lært samspill under treningen? Heller ikke Gud vil slippe noen inn i sin familie ved oppstandelsen hvis de nekter å være en del av den nå — i menigheten — i den åndelige «treningssesongen».

Til dem som ble valgt til å være apostler da menigheten ble stiftet, sa Jesus, idet han snakket om menigheten: Jeg er vintreet, I er grenene.» De som ikke er forent med andre av grenene, alle forent med stammen, er INGEN DEL AV MENIGHETEN, og Gud Fader vil forkaste dem som DØDE grener. Livet (åndelig liv inngitt nå) mottas sammen med alle andre «grener» fra stammen — Kristus, menighetens hode!

Hva med en som har vært i Kristi «åndelige legeme», menigheten og som blir kastet ut av en eller annen grunn (for å ha forårsaket splittelse eller opprør eller opposisjon mot menighetens ledelse)? Menigheten er som en gravid menneskeemor. Hvis det skjer en abort, forsvinner menneskelivet fra fosteret. Det er imidlertid kanskje én forskjell i denne analogien. Et menneske som går ut av, eller blir kastet ut av, Guds menighet, kan, ved omvendelse og fornyet tro, igjen bli tatt opp i legemet.

Hva med verdens kirker?

Hva med de millioner av medlemmer i andre kirker eller religioner?

Satan er den store forfalsker. Han har sine kirker, sine religioner og sine geistlige i disse religionene og kirkene (2. Kor. 11:13–15). Hva med de millioner av mennesker i de tradisjonelt etablerte «kristne» kirker? I Åpenbaringen blir den sanne menighet beskrevet i kapitel 12 som den forfulgte «lille hjord», hvorav mange ble martyrer — drept for sin tro — som måtte FLYKTE i sikkerhet fra forfølgelse, tortur og død. I kapitel 17 beskrives de store, politiske og mektige kirkesamfunn i verden, ledet av deres «mor», «Babylon den store, mor til skjøgene og stygghetene på jorden» (v. 5). Med andre ord, den gamle «babylonske mysteriereligion» som datterkirker har gått ut av i protest. Denne politisk mektige kirken forfulgte «de hellige» (v. 6) Denne falske kirken, politisk mektige, sitter på et «dyr» som i kapitel 13 er beskrevet som en regjering som styrer i kraft av «dragen» som (Åp. 12:9) er djevelen Satan.

Dette er sjokkerende, men klart åpenbaret i Guds Ord!

Hva med dem i slike kirkesamfunn som bekjenner seg som «gjenfødte kristne»? De er forført! De kan være aldri så oppriktige. De vet ikke at de er forført og tar feil i sin tro. Men de blir ikke dømt nå! De er hverken dømt til ildsjøen eller «frelst». De tilhører dem i hele verden som, behersket av Satan, er avskåret fra Gud!

Det må gjentas, de vil få sine øyne åpnet for Guds sannhet hvis de fortsatt lever etter at Kristus kommer og Satan er fjernet — eller, hvis de dør før den tid, når de oppstår og kalles til sannhet og frelse i oppstandelsen til den store hvite trones dom (Åp. 20:11–12).

Igjen vil vi oppfordre leseren til å lese vårt gratis hefte *Hva menes egentlig med «født på ny»?*

Ja, hele verden er forført. Men Gud være lovet! Satan skal snart fjernes fra jorden, øyne skal bli åpnet for den forbausende sannhet, og til slutt skal alle som noen gang har levd, bli kalt til frelse og evig liv! Men når de blir kalt, må den enkelte ta sin beslutning. Jeg be-

(Fortsettes side 21)

Jødene og Israel

Fra tid til annen søker redaksjonen av Den Enkle Sannhet å gjøre sine lesere oppmerksomme på synspunktene til ledende personligheter som har, eller vi få, betydning for verden.

Denne måned forklarer Ilan Elgar, sjef for presse- og informasjonstjenesten ved Israels generalkonsulat i Los Angeles, sitt lands synspunkter på krisen og problemene i Midtøsten. I nesten nummer vil vi presentere synspunktene til kongedømmet Jordan.

For å søke en rimelig akseptabel løsning på den arabisk-israelske konflikten, må vi først i prinsippet fastlegge en klar historisk basis for rettigheter og krav. Bare på grunnlag av et slikt sant historisk perspektiv kan de pragmatiske spørsmål tas opp til forhandling.

Det er oppstått en komplisert mytologi som tåkelegger de historiske fakta... Diplomati kan bare spille sin rolle hvis mytene feies unna og de historiske sannheter får sin rettmessige plass. Ellers kan alle avtaler man har forhandlet seg frem til, vise seg å være forgjengelige og illusoriske.

Det viktigste element i hele denne mytologiske strukturen er en doktrine som er totalt akseptert i den arabisk-muslimske verden, nemlig at den jødiske stat er en inntrenger i Midtøsten, en stat som er påtvunget araberne av vestlige imperialister og sionistiske kolonialister — at det lille land Palestina ble tilfeldig valgt av disse maktene som et passende sted for et jødisk bosted, spesielt etter alt jødene hadde lidt under 2. verdenskrig — og at det ble begått en stor historisk urett ved at araberne i Palestina ble berøvet sitt land.

Sannheten er at det området som kalles Palestina, aldri har vært det eldgamle hjemlandet til de araberne som bor i Israel og på «vestbredden». Hverken i historien eller i internasjonal lov har Palestina vært noen nasjon, aller minst noe arabisk land.

Det historiske navn på området har i tusener av år vært *Eretz Israel* — Israels land — et navn som det ikke fikk av nasjonalekstremistiske jøder i 1948 eller 1967, men av de frigjorte Israels barn etter at de hadde utvandret fra Egypt under Mose ledelse for omtrent 3500 år siden.

Historien begynner utvilsomt med Bibelen — med beretningen i 1. Mosebok om patriarken Abraham og den pakt han inngikk med sin Gud og sitt land — en pakt som jøder over hele verden fortsatt minnes gjennom den rituelle omskjæ-

ring av sine åtte dager gamle sønner.

Paktens ånd har gjennomtrengt og fylt den nasjonale bevissthet hele tiden siden. Det hellige land er hellig på grunn av denne paktens og alt som har strømmet gjennom jødisk historie fra den, fra Abraham til Moses til David til Elia til Jesaja og Jeremia — navn som gir gjenklang i Vestens litterære og åndelige bevissthet.

Israels land er hellig for kristenheten fordi Jesus ble født der, gikk på dets jord og fullførte sitt oppdrag der. Men det var hellig for Jesus (som for Muhammed) på grunn av Abraham, Isak og Jakob (Israel) og Moses og David og Elia. I jødisk tradisjon skal den kommende Messias være av Davids ætt, og det er nettopp fordi Jesus hevdet at han nedstammet fra David at de kristne mener at han virkelig var Messias.

Men selv om alt begynner med Bibelen, så slutter det slett ikke der. Det er jødefolkets historiske religiøst-nasjonale egenart som har satt det i stand til aldri å svikte i sin troskap mot sin Gud og sitt land. Begrepene «landflyktighet» fra *Eretz Israel* og «Sion utfridd» er sentrale når man vil forstå hvordan jødene har overlevd gjennom tidene, og hvordan en jødisk stat er skapt i vår egen tid.

I landflyktighet, spredt og forfulgt i 2000 år, glemte aldri jødene paktens. Gjennom tidene og over hele verden, fra fødsel til død, i hverdag og i fest, på sabbatsdager og høytidsdager, hjemme og i synagogen, ved måltidene og på fastedager gjennom ustanselige bønner, studier, skikker, seremonier og lover gjennomtrengte en uutslettelig og usluttelig lidenskap for *Eretz Israel* og Jerusalem jødisk bevissthet.

Gjennom nesten 2000 år er det denne tilknytningen som utgjør det sentrale tema i jødernes litteratur. Alle jødiske bønner for en nasjonal gjenreising, alle bosettingsbevegelser, alle Messiasforhåpninger hadde som sitt primære mål gjenoppbyggelsen av *Eretz Israel* og Jerusalem — og det målet kom til å være innbegrepet av anstrengelsene for å befri Israels folk...

Et uttall av inntrengere erobret Israels land: assyrere, babylonere, syrere, egyptere, persere, grekere, romere, bysantinere, arabere, kurdere, mamelukker og mongoler,

tartarer og korsfarere, tyrkere og englendirer...

Da jødene ble drevet fra sitt hjemland og spredt for alle vinder, ga de uttrykk for landflyktighetens fortvilelse og lidenskapelige ønsker om å få vende tilbake. De opphørte aldri å fastslå sin odelsrett til *Eretz Israel*. At jødene overlevde gjennom de mørke århundrer, var ubrytelig forbundet med deres minne om sitt eget land, og deres faste beslutning om å vende tilbake dit.

Denne lengselen og denne drømmen utgjorde en kontinuitet i tro og folk som man aldri før i historien har sett.

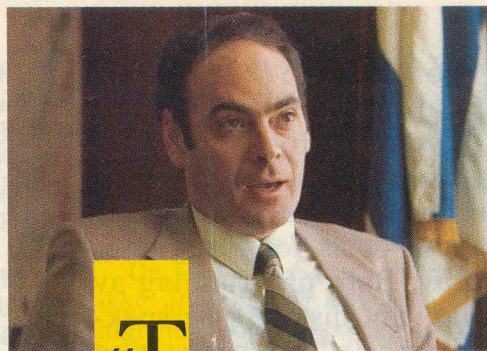
For det har aldri før vært noe eksempel på at et folk har overlevd på denne måten. Landet var lagt øde, folket drevet bort og spredt til de fjerneste verdensstrøk, vært ofre for diskriminering og forfølgelser, nedslakting i masser under korstogene — og siden utvisninger, inkvisisjoner, blodskjensel, progromer og ragnarok. Likevel overlevde de i skaperkraft og verdighet; og vendte tilbake til sitt land for å gjenoppbygge det 1900 år senere.

Det var faktisk noe i tillegg til det eldgamle åndelige båndet som jødefolket hadde med *Eretz Israel*. Tross alle invasjoner, erobringer og ødeleggelser har det alltid bodd jøder i Israels land.

De klamret seg sta til jorden, styrket i sin tro på at en dag skulle landet atter være under selvstendig jødisk herredømme. Jøder bodde, giftet seg og døde i det hellige land uten opphør gjennom alle århundrer under fremmed styre, med anarki og forsømmelse, krig, ødeleggelser og massakrer.

Opp gjennom århundrene var Palestina underlagt romersk, kristent og muslimsk styre, og ble etterhvert en forsømt ødemark. Antall jøder gikk tilbake. Likevel forble de der, for disse jødene så på seg selv som «voktere av murene», som den levende tilstedeværelsen hvis etterkommere skulle gjenoppby landet.

Og gjennom alle slektledd og alle århundrene av vidspredt tilværelse kom jøder stadig tilbake til



«Tross alle invasjoner, erobringer og ødeleggelser, bodde det alltid jøder i Israels land.»

det hellige land. Det var alltid «*alija*» — oppgang til Israel — selv da innvandring ble forbudt av fremmede herskere.

Den moderne jødiske gjenoppbyggingen begynte midt i forrige århundre, lenge før den politiske sionismen skjøt fart. Jøder innvandret, bygget, plantet og reiste forsvarsverkter mens de drømte om den dagen da jøder skulle bli herskere og *Eretz Israel* bli født på ny...

Jødernes krav på *Eretz Israel* begynner med Bibelen, ikke fordi Bibelen er et politisk dokument, men fordi den har formet jødernes bevissthet i 3500 år, og gjort et særpreget folk av dem, og fordi jødene hver eneste dag gjennom 70 generasjoner har vendt seg mot Sion med bønner, studier og lengsler.

Jødernes rett skriver seg ikke fra den såkalte «Balfourerklæringen» av 1917; heller ikke fra Folkeforbundets mandat av 1922, eller fra noen FN-resolusjon eller verdens skyldfølelse etter «holocaust». Det er en rettighet som baserer seg på den eldste og mest ubrutte forbindelse mellom et folk og dets religion, kultur og jordsmonn i nedtegnet historie.

Denne retten er bekreftet av dem som ble igjen i landet og derigjennom ofret seg og gjorde sitt gjennom alle årene med sykdom og uår, undertrykkelse og forvisning, nedslakting og progromer — jøder som holdt motet oppe gjennom sin tro på at de var oppsynsmenn, vaktfolk, beskyttere av landet som en dag ville gå tilbake til hele det jødiske folk fra alle de steder hvor

de var spredt i landflyktighet.

Dette er en rett som er vunnet av dem som slet med å vriste stenene ut av den golde jorden og fikk den til å blomstre; av dem som forvandlet sumper til frukthager og ørkenner til oaser; av dem som fylte landet med skog, anla veier, endret landskapet, omgjorde de øde sletter og nakne fjell, anla universiteter og skoler, og bragte helse til alle som bodde der, ikke minst araberne.

Den som ikke forstår dette tusenårige kjærlighetsforholdet mellom et folk og dets land, denne organiske forbindelsen mellom jødene og Jerusalem, mellom Israels barn og Israels land — går glipp av selve kjernen i skjebnen og lidenskapen i jødisk historie.

Man behøver ikke å være fanatisk nasjonalist eller religiøst nidkjær, ikke engang troende for å stå i ærefrykt foran dette edle arvegods — for å forstå at det utgjør selve hjertet av jødefolkets bånd med *Eretz Israel* — for å godta det ugjenkallelige faktum at Sion står sentralt i alle jøders bevissthet, og å erkjenne det som et altoverskyggende faktum i Midtøsten som verden må avfinne seg med.

Studerer man historien, blir man også kvitt en annen utbredt myte: at Palestina er det eldgamle nasjonale hjemland til araberne på «vestbredden» (og Israel også, for den saks skyld).

Ordet «Palestina» har sin opprinnelse i det bibelske navnet som israelittene gav filistrenes land. Og selv om dette eldgamle folket tidlig forsvant fra historiens scene, ble navnet for første gang brukt av romerske myndigheter for å utsette landets tilknytning til jødefolket av minnet. Etter arabernes erobring av området i det 7. århundre, ble Palestina — «Filastin» — behandlet som en del av Syria.

Gjennom nesten 2000 år forekom ikke navnet Palestina som noen politisk, kulturell, territorial eller demografisk enhet. Det var først etter at britisk styre var innført i 1917, at navnet ble formelt gjeninnført som politisk/geografisk betegnelse. På den tid hadde muslimene forlenget glemt selve navnet, som for dem aldri hadde vært noe mer enn et administrativt underdistrikt.

Det palestinske territorium var

blitt erobret av mange forskjellige hærer, også de arabiske, men hadde aldri helt ut tilhørt araberne. Og det er langt fra historisk klart at den nåværende arabiske befolkningen på noen måte kan sies å være innfødt i landet.

Palestina har aldri vært noe rent arabisk land, selv om arabisk etter hvert ble den største folkegruppens språk etter at araberne invaderte området i det 7. århundre. Det har aldri vært noen arabisk stat i Palestina, og det har aldri eksistert noen uavhengig arabisk/palestinsk nasjon.

De palestinske araberne skapte aldri noen selvstendig enhet eller andre former for separat politisk eller sosial identitet.

De var aldri på noe tidspunkt selvstyrte. Deres «nasjonalisme» er rett og slett en reaksjon mot sionismen, mot jødernes tilbakevending til *Eretz Israel*, mot jødisk bosetting i Palestina, mot den jødiske staten Israel . . .

To nye kraftige myter er nå kommet til å dominere Vestens bevissthet i de senere år. Tragisk nok utgjør de en ramme for politisk visdom når det gjelder den endelige skjebne for de araberne som nå bor i Judea og Samaria.

Den ene myten går ut på at «vestbredden» var en rettmessig del av det hasjemittiske kongedømmet Jordan, men at det ble erobret av Israel i 1967 og siden har vært okkupert av israelittene.

Den andre myten hevder at det ikke finnes noe arabisk hjemland hvor araberne fra Judea og Samaria kan utøve «selvbestemmelse» . . . og at et slikt land derfor må vristes fra Israel og fra områder Israel kontroller.

Slike myter som disse kan aldri tjene som grunnlag for en stabil og rettferdig fred. Hvor stor virkning de enn har fått, må mytene bli møtt med en besluttsom henvisning til de historiske fakta.

De europeiske makter som gikk seirende ut av 1. verdenskrig, påtok seg å bryte opp det beseirede ottomanske rike og fordele de landområder som var underlagt det. To parter

gjorde krav på disse områdene — og ble anerkjent som legitime i henhold til internasjonal lov og på basis av fundamentale politiske, geografiske, demografiske og kulturelle vurderinger . . . og historisk rettferdighet. De to parter var den arabiske nasjon og det jødiske folk.

Arabernes krav ble imøtekommet i en slik grad at et dusin araberstater ble etablert i kjølvannet av 1. verdenskrig, og åtte til etter 2. verdenskrig.

Jødernes krav skulle imøtekommes i Palestina. I 1919, da Folkeforbundet ble stiftet og områdedelingen legalisert, var det alminnelig anerkjent at det omfattet det nåværende Israel, «vestbredden» og Jordan.

Altså kom jødernes og arabernes krav i det veldige området sammen til det samme forum for frigjøringen — ikke, slik det vanligvis blir antydnet, i form av jødisk inntrenging på et område som allerede tilhørte araberne alene.

Man må også huske på at det territorium som ble tildelt araberne, var over hundre ganger større i flateinnhold og mange hundre ganger rikere på ressurser enn det «Palestina» som skulle bli jødernes nasjonale hjemland.

I 1922 ble det gjort et drastisk innhugg i dette vesle jødelandet: Hele området øst for elven Jordan — 91 000 av 117 000 km², nesten fire femtedeler av mandat-Palestina — tok britene vilkårlig bort fra betingelsene for det mandatet Folkeforbundet hadde gitt dem. De gjorde det for å etablere keiserriket

(senere kongeriket) Jordan — og uttrykkelig for å skaffe de palestinske arabere en landreserve på den andre siden av elven Jordan. Det skjedde i erkjennelse av det faktum at østbredden var en del av Palestina, og at disse araberne hørte hjemme på østbredden.

Britene hadde sine imperialistiske grunner for det de gjorde.

I krigen mot ottomantyrkerne, som hadde vært tyskernes allierte i 1. verdenskrig, søkte britene hjelp hos Hussein ibn Ali, oldefaren til den nåværende konge av Jordan, og overhodet på den tid for Hasjemittklanen, som i århundrer hadde vært de tradisjonelle fyrstelige vakter (*sherifer*) for de hellige muslimske byene Mekka og Medina, som lå i den nordvestlige stripen av den arabiske halvøya som kalles Hedsjas.

Britenes hensikt var å skape vasallstater av det oppstykkede ottomanske rike. I 1920 innsatte de sherifen Husseins sønn Feisal på Iraks trone, og i 1922 ble hans annen sønn Abdullah emir av Transjordan. (Irak ble uavhengig i 1932, Transjordan i 1946).

I 1947 strandet De forente nasjoners (FNs) forsøk på å skape jødiske og arabiske stater i et enda mer beskåret Palestina, både faktisk og etter internasjonal rett. Det skyldtes at araberne avsto FN's appell og gikk til krig mot Israel.

Jordan hadde ikke i noe tilfelle rett til noen del av Palestina vest for Jordanelven, og den jordanske ekspansjonen på «vestbredden» i 1948–49 var resultatet av en ulovlig militæraksjon. At jordanerne ble fordrevet i 1967, var konsekvensen av et defensivt motangrep. Jordan har ingen rettigheter til Judea og Samaria, som ikke på noen lovlig måte kan anses som jordansk territorium.

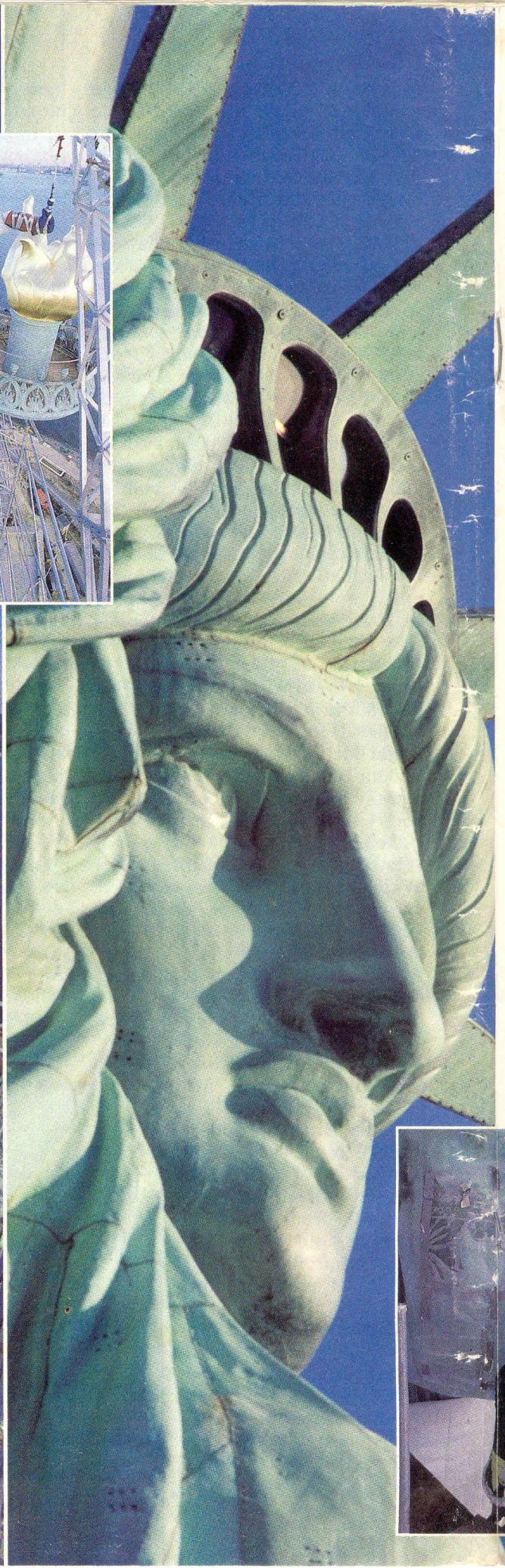
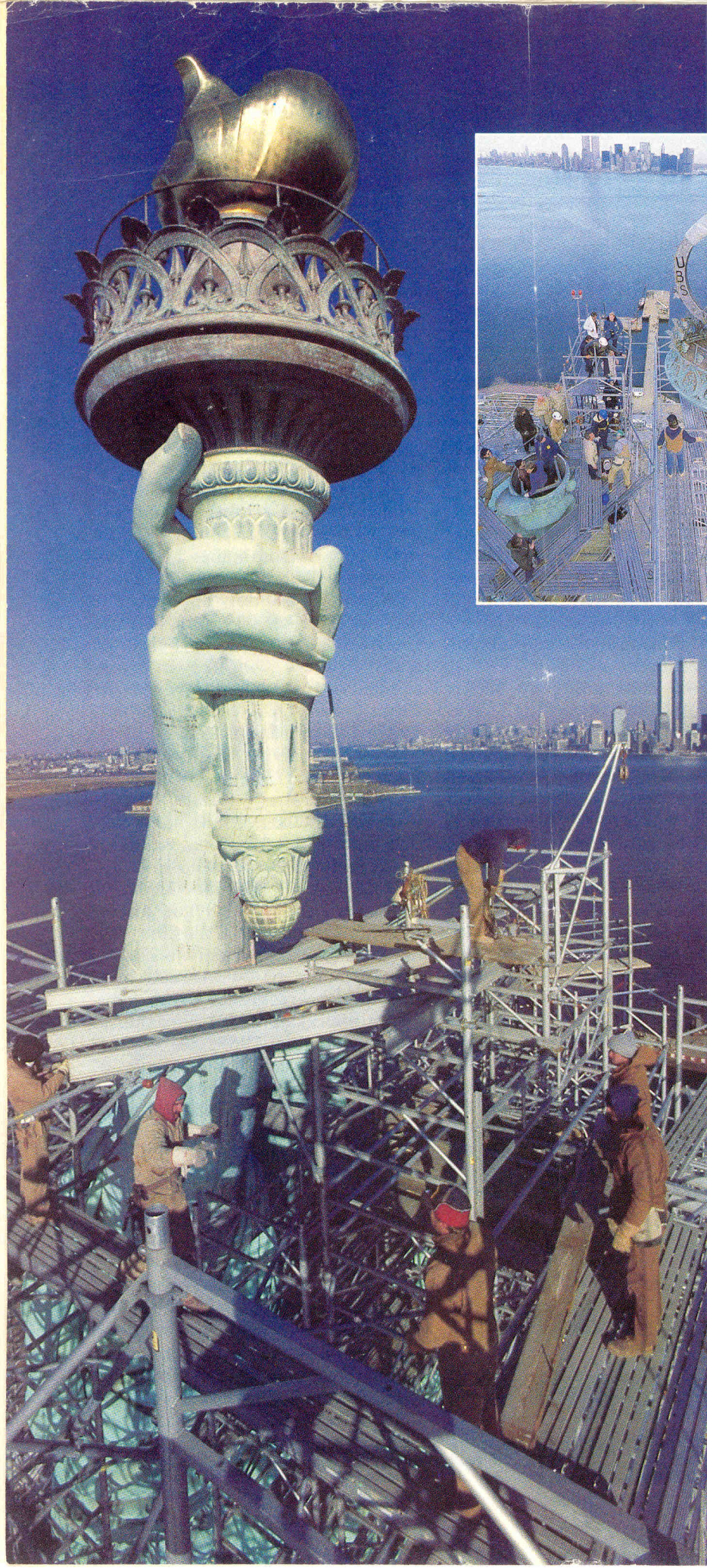
Når det gjelder de palestinske araberne, er det grodd opp en masse myter om problemet: Hvem er palestinerne, og hva er deres identitet?

De palestinske araberne har aldri hatt noen spesiell sosio-politisk eller kulturell identitet i dette området. Selv så sent som da 1. verdenskrig brøt ut, eller på tidspunktet for Balfourerklæringen i 1917, eller fordelingen av landområdene under det beseirede otto-

(Fortsettes side 26)



«Israel har igjen og igjen vist sin vilje til å inngå kompromiss og gjøre innrømmelser i fredens sak.»



En gjenoppbygging av den amerikanske drøm?

av John Halford

Jeg hadde sett Frihetsstatuen før, men aldri slik som den nå så ut — innrammet i stillaser, uten fakkell og med dusinvis av myldrende arbeidsfolk. «Det er ikke bare en rengjøring,» forklarte en ingeniør. «Vi gjenoppbygger henne fra innsiden og ut før hun faller sammen.»

Nest etter flagget rangerer Frihetsstatuen som et symbol på den amerikanske frihet og uavhengighet. Hun ble gitt som en gave til USA av det franske folk. I nesten 100 år har hun stått ved innseilingen til New York havn — et håpets fyrtårn som ønsket millioner av immigranter velkommen fra den gamle verden. Men idet Frihetsstatuen nærmet seg hundreåret,

trengte hun selv hjelp.

Den 45m høye statuen ble laget av hamrede kobberplater festet over et skelett av jern. Etter å ha vært utsatt for elementenes påkjenninger i tiår var kobberet fremdeles i bemerkelsesverdig god stand. Det var bare kobberfakkelen som måtte byttes ut. Ellers trengtes det reparasjoner er på andre steder pluss en totaloppussing.

Men jernrammen som platene var festet til var gjennomrustet. Statuen er avhengig av dette jernskelettet, kobberplatene har i gjennomsnitt en tykkelse på 4-5 mm — helt utilstrekkelig til å holde dens 100 tonns vekt oppe. Frihetsstatuen var i stor fare. Det ville kanskje ikke hende i år, kanskje heller ikke de neste ti år, men før eller siden ville dette symbolet på amerikansk håp og drømmer ha falt sammen og blitt til en haug med forvridd metall.

Derfor ble statuen avstengt for publikum og et stort restaureringsprosjekt ble satt i gang. Store organisasjoner og enkeltborgere bidro gavmildt til et fond for å redde statuen. Amerikanske skolebarn alene bidro med mer enn 3 millioner dollar. Stykke for stykke ble de interne støttene fjernet og erstattet med nøyaktige dublikater laget av rustfritt stål. Når det nye skelettet er på plass, er ingeniørene sikre på at «ingen», som de kaller henne, vil vare i hundre år til. «Antagelig vil hun være god for tusen år!» fortalte de meg.

Et håpets symbol

Statuen var et passende symbol på nytt håp der hun hilste båtlandninger med immigranter som flyktet fra håpløshet og undertrykkelse. På slutten av det 19. og begynnelsen av det 20. århundre gav Amerika de fattige i Europa en ny start og en sjanse til å lykkes. Fremfor alt lovet det frihet. Nasjonen hadde allerede overlevd det første århundre av et djervt eksperiment med regjeringsformen — en republikk som ikke bare *hevdet* å være grunnlagt på frihet (alle nasjoner gjør det) — men som *mente* det. På den tiden frihetsstatuen for første gang hevet fakkelen over New York havn var USA en bemerkelsesverdig nasjon. Og det er den fremdeles!

Vi har en tendens til å tenke på USA som en ung nasjon. Men tar man i betraktning stabilitet, kontinuitet i styreform og ærbødighet for tradisjoner, er Amerika en veteran på verdensscenen. Mange land har beunret den amerikanske suksess og prøvd å kopiere den straks etter sin nyvunne frihet. Men ingen har klart å komme i nærheten av den.

Etter å ha erklært seg uavhengig av den engelske kronen og deretter å ha etablert seg på det nordamerikanske kontinent, åpnet innbyggerne i de 13 koloniene dørene for de fattige i verden. Disse 13 koloniene er på mange måter blitt den mest velykkede nasjon som noensinne har eksistert.



Frihetsstatuen er gjenoppbygget. Etter å ha vært utsatt for elementenes påkjenninger, trengte kobberkledningen en rengjøring pluss enkelte reparasjoner hist og her.

Alle land fremholder at deres mål er å gi sine innbyggere frihet, mulighet, sikkerhet, konstitusjonelle rettigheter og høy levestandard. Men hvor mange har lyktes i dette? Enkelte mindre land har klart det, men ingen med Amerikas store målestokk.

I 1831, mens USA fremdeles var i emning, foretok en velutdannet og observant fransk forfatter, Alexis de Tocqueville, en omfattende rundreise. Han ble forbauset over de mulighetene han så. Her var et land som hadde begynt å vise hva menneskeheten kunne oppnå. «Hvor vidunderlig er ikke den nye verdens situasjon hvor mennesket ennå ikke har andre fiender enn seg selv,» skrev han i ærlig beundring.

Enten vi liker det eller ei . . .

I dag er det mer på moten å vende seg mot og — noen ganger — til og med å hate USA. Det er uten tvil den mest kritiserte nasjon i historien. *Alle* kjenner de amerikanske problemene. *Alle* har en oppfatning, og ikke bare utlendinger. Amerikanske forfattere, inkludert forfatterne av *dette* bladet, peker ofte på de synder som hjem søker det amerikanske samfunnet. Men la oss ikke glemme at vi kan gjøre dette uten å frykte for represalier.

I mange land hvor *Den Enkle Sannhet* sirkulerer, ville vi blitt bannlyst om vi sa alt som bør nevnes. I USA kan vi «rope av strupen, spar ikke! forkynn folket dets synd.» Kan vi gjøre det der du bor?

Det er blitt påpekt at mens de fleste land *hevder* at de har talefrihet, kan du i Amerika også regne med frihet *etter* du har talt!

Enten vi liker det eller ei har denne nasjonen etablerte standardene for den moderne verden. Selv regjeringer som rakker ned på USA og som rolig står og ser på når mobben trækker på flagget, anser likevel den amerikanske levestandard som et mål på sin egen suksess.

«USA dra hjem!» skriker ekstremister verden over. «Men ta meg med,» mumler de stille.

Ja, Amerika er fortsatt det lovede land for de undertrykte og landsforviste. År etter år strømmer de legalt eller illegalt over grensene

for å søke tilflukt, rettferdighet og en ny start.

Om leseren skulle bli irritert over mine varme patriotiske følelser, la meg nevne at jeg ikke er amerikansk statsborger. Men på samme måte som de Tocqueville beundrer jeg åpent mye ved dette store, kraftige, vennlige, generøse og velmenende demokratiet. Du kan synes hva du vil om Amerika, men det er fremdeles den mest misunte og innflytelsesrike nasjon som noensinne har eksistert.

Men fremgangen er ikke god nok. Amerika kan se godt ut fra utsiden, men på samme måte som frihetsstatuen råtner landet bort fra innersiden. Om ikke skadene repareres, vil også nasjonen falle sammen under sin egen vekt. Amerikanerne har unektelig lyktes i å sette en standart for verden, men de har mislykkes på det ynkeligste i å nå en langt mer betydelig standard. De har ikke oppnådd Guds anerkjennelse.

Et nytt Israel

Helt fra begynnelsen av har dette landet ant at det hadde en meget spesielt skjebne. I 1783 skrev Ezra Stiles, presidenten for Yale-universitetet, om «Guds amerikanske Israel» og spurte: «Kan vi ikke se at vi er det Den Hellige Ånd hadde i tankene for 4000 år siden da han inspirerte den erværdige patriarken med syner om hans kommende slekter?» Amerikanerne så på seg selv som «et utvalgt folk» lenge før John L. O'Sullivan kom med uttrykket «forutbestemt skjebne» i 1845.

Så velsignet med rikelige ressurser og et strålende nytt kontinent dette folket var, var det kanskje uunngåelig at det ville identifisere seg med Israel som gikk inn i *sitt* lovede land 3300 år tidligere. På samme måte som det gamle Israel syntes Amerika å være en nasjon som var enestående velsignet av Gud. De var også arvtargene til et overskuddsland som fløt med melk og honning, hvor de kunne opprette et samfunn som ville være Guds modellnasjon og et fyrlys som verden kunne se til.

Men å være Guds modellnasjon er et tungt ansvar. (Les 5. Mos. 4–9). Om et utvalgt folk oppfyller sin del, gir Gud rikelige velsignel-

ser. Mislykkes de, må Gud straffe dem. Det gamle Israel nådde ikke opp til Guds standard og de måtte betale straffen. De ble drevet ut i fangenskap flere hundre år før Jesu Kristi fødsel, og med unntak av Juda stamme forsvant de i det store og hele i tidens tåke.

I årene før fangenskapet sendte Gud profeter til disse gamle utvalgte folk for å advare dem for at de skulle forandre sin væremåte før det var for sent. De ropte av strupen og forkynte folket deres synder, idet de pekte på falskhet, avgudsdyrkelse, dobbelstandard og korrupsjon hos det folk som høstet velsignelsene, men som glemte sin Gud.

Enhver nasjon som påberoper seg en spesiell skjebne og som erkjenner en spesiell gunst fra Gud — som identifiserer seg med det utvalgte folk i det gamle Israel — må virkelig overveie disse budskapene. Som Israel er Amerika i dag en nasjon lastet med nasjonale synder. Misbrukt frihet fører til forvirring. Frihet, uten lover, kan lettere rive ned enn bygge opp. Muligheter uten selvkontroll blir nedbrytende. Velsignelser uten utøvelse av ansvarlighet er blitt en forbannelse. Om disse verdiene som skulle ha vært grunnlaget for en store og ærerik nasjon, misbrukes, blir de kjernen til dens ruin. På samme måte som frihetsstatuen, tillater Amerika seg selv å råtne fra innersiden.

Profeter for våre dager

Politikere, religionsforkynnere og samfunnskritikere på alle nivå i det amerikanske samfunn er bekymret. De har funnet mange paralleller i profetens skrifter fra det gamle Israel. Og analogiene er ofte pinlig klare.

Men de forstår ikke at det *ikke* er en analogi. Det er en langt, langt dypere mening i profetenes budskap enn de fleste av oss har innsett. Og det er en mye nærmere forbindelse mellom dagens store nasjon og det gamle Israels utvalgte nasjon enn du kanskje aner.

La meg vise deg et av de mest betydningsfulle øyeblikk i amerikansk historie. Ja, *amerikansk* historie. I 1. Mosebok 48 tok patriarken Jakob, som fikk navnet Israel, (Fortsettes side 29)

USA og Storbritannia i profetiene

Artikkelen er hentet fra manuskriptet for et tv-program av David Hulme nylig.

Før 2. verdenskrig hadde amerikanerne og britene underlagt seg mer enn to tredjedeler av verdens utnyttede ressurser og rikdom. Og forbløffende nok underla de seg nesten alt dette temmelig plutselig, etter år 1800.

Noe slikt som dette har aldri tidligere forekommet.

Det som faktisk er enda mer overraskene, er at vi nå er vitne til denne nasjonale storhetens raske undergang. Når det gjelder Storbritannia, forsvinner den til og med raskere enn den vokste.

Det er en årsak! Og det hele henger sammen med historien til folket fra Den hellige skrift.

Den hellige skrift er en bok om historien og opprinnelsen til alle folkeslag, men først og fremst dreier den seg om Israels folk og deres etterkommere i dag.

Når jeg nå snakker om Israel, mener jeg ikke bare staten Israel av i dag. Det er selvfølgelig Israel, men ikke hele Israel. Helt nøyaktig er de etterkommerne av en av Israels stammer — Juda, eller jødene. Men det var tolv stammer i det gamle Israel. Hvor er *deres* etterkommere i dag? Det er en av historiens aller best bevarte hemmeligheter. Men hvilken betydning kan vel dette ha på nåtidens land og hendelser?

Mange profetier som angår våre

dager, handler om Israel, ikke om Juda alene. Hvis du overfører alle profetiene om Israel til dagens israelske stat, vil du få et galt bilde.

Da Abram, farfar til Jakob (som

de er bare ett folk, ikke *mange* folk. Hvor er alle de andre folkeslagene som stammer fra odtidens 12 israelske stammer?

Abrahams etterfølgere skulle få



Kontrollrommet ved Ambassadors fjernsynsstudio, idet David Hulme gjør opptak av et nytt program for *Morgendagens Verden*.

senere fikk sitt navn endret til Israel) var 99 år gammel, gav Gud ham et løfte, som er gjengitt i 1. Mosebok 17:1–5. Løftet omfatter folk og konger, og i vers 6 kan vi lese: «Og jeg vil gjøre deg såre fruktbar, så du blir til mange folk, og konger [legg merke til at det dreier seg om mer enn en] skal utgå fra deg.»

Her ser vi altså at jødefolket ikke er de *eneste* etterkommerne av Abram, som nå kalles Abraham —

sine fienders porter i eie (1. Mos. 22:17). En port er en trang passasje, en inngang eller en utgang. Nasjonalt sett ville en slik port være et strategisk knutepunkt som Suezkanalen eller Panamakanalen, Gibraltarstredet eller Singapore.

Abraham hadde en sønn Isak, og dette løftet om nasjonal storhet ble senere bekreftet på nytt til Rebekka, Isaks hustru, i 1. Mosebok 24:60.

Løftene om store nasjoner og

folkeslag som skulle stamme fra disse mennene, ble på nytt bekreftet til Isaks sønn Jakob.

I 1. Mosebok 28:13–14, leser vi følgende: «Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud; det land som du nå ligger i, det vil jeg gi deg og din ætt. Og din ætt skal bli som støvet på jorden, og du skal utbre deg mot vest og mot øst og mot nord og mot syd...»

Det hebraiske ordet for «utbre» har betydningen «bryte frem», hvilket vil si at det ikke skulle være noen grense for hvor langt nord, syd, øst og vest de skulle dra. De skulle bli et folk med verdensomfattende innflytelse. Hvor finner vi et slikt folk i dag?

1. Mosebok 35:11 er svært viktig i vår søken etter identiteten på Jakobs etterkommere i dag. «Og Gud sa til ham: Jeg er Gud Den Allmektige; vær fruktbar og bli tallrik! Et folk, ja en mengde med folkeslag skal stamme fra deg, og konger skal utgå av dine lender.»



Patriarken Jakob krysser hender idet han gir førstefødselsretten videre til Josefs sønner Efraim og Manasse.

(Den engelske kong Jakobs bibel av 1611 har: «Et folk og en mengde med folkeslag...»)

Jakobs — eller Israels — etterkommere skulle altså bli et folk og en mengde folkeslag. Hvis disse folkeslagene finnes i dag — og husk, Israel er nevnt i mange, mange profetier om vår tid — så må vi lete etter dem som et folk og en mengde folkeslag i denne verden.

Jakob hadde en sønn som het

Josef. I Egypt klarte Josef å nå en meget viktig posisjon og bokstavelig talt å redde sin far og sine brødre og en stor del av den da kjente verden fra en fryktelig tørke. Mye senere, da Israel var høyt oppe i årene og levde under beskyttelse av sin sønn i Egypt, kom det en tid da han måtte sette opp sitt livstestamente.

I Egypt fikk Josef to sønner: Manasse, den førstefødte, og Efraim, den neste. Josef tok med seg disse to sønnene for å besøke sin far, som var syk.

Gamle Israel, som nå var godt opp i årene, tok en viktig avgjørelse. Han sa i 1. Mosebok 48:5: «Og dine to sønner som du har fått i Egyptens land, før jeg kom til deg her i Egypt, de skal nå være mine; Efraim og Manasse...»

Det Israel faktisk gjorde, var å gjøre sine sønnesønner Efraim og Manasse til sine egne sønner etter loven.

Etter at barna hadde fått en formell velsignelse, førte Josef sine to sønner til deres bestefar Israel.

Josef regnet med at velsignelsene som fulgte førstefødselsretten ville gå til den eldste, Manasse, og han førte ham derfor til Israels høyre hånd, og Efraim, den yngste, til hans venstre hånd. Men Israel krysset overraskende hendene sine, og erklærte at den yngste, Efraim, skulle ha førstefødselsretten. Dette kom som et sjokk på Josef.

Her begynner vi å se en utvikling av det løftet Gud gav til familien på grunn av Abraham.

Hvis vi skal klare å finne disse folkeslagene i dag, må vi spørre hvilke

land som passer til den beskrivelsen Gud gav av en mengde folkeslag og et stort folk.

Hva skjedde med disse stammene i tiden mellom Israels død og i dag?

Historien viser at de 12 stammene etterhvert ble en pulserende nasjon i Midtøsten under kong David og kong Salomo. Da Salomo døde, var nasjonen delt i to riker. De mektigste stammene i nord var Efraim

og Manasse, i syd var det Juda. Etterhvert som alle disse folkeslagene ble mindre glødende i sitt ønske om å lyde Gud, ble de advart av profetene om kommende straff. Til slutt ble det nordlige riket Israel ført i fangenskap av assyrerne.

Det siste du hører i Bibelen om de ti nordlige stammene, er i 2. Kongebok 17:5–6. I vers 18 leser vi: «Da ble Herren såre vred på Israel og støtte dem bort fra sitt åsyn; det ble ingen tilbake uten Juda stamme alene.» Og der forsvinner faktisk Israels nordlige stammer fra historien. Men er dette slutten på historien?

Hva skjedde med dem? En profet som ikke blir mye lest i dag, er profeten Amos. Han gir oss en nøkkel til hva som kjedde med disse Israels tapte stamme. «For se, jeg byr at Israels ætt skal rystes blant alle folkeslag, likesom en ryster med et sold, og ikke et korn faller til jorden» (Amos 9:9).

Gud forteller oss at det nordlige Israels hus skulle bli straffet, landsforvist, og at de ville vandre gjennom forskjellige folkeslag, men likevel skulle de på en mirakuløs måte bli bevart.

Historien viser at disse stammene tapte sin identitet da de glemte Guds identitetsmerke, sabbaten. Samtidig vandret de stadig mot nordvest og slo seg til slutt ned i det området som i dag utgjør de demokratiske statene i Europa.

Josefs barn, Efraim og Manasse, slo seg ned på De britiske øyer. Efraim spredte seg over hele verden og ble en mengde folk, kjent som Det britiske samvelde av nasjoner. Blant efraimittene befant Manasse stamme eller folk seg også. (Ikke glem at de var brødre.) Manassittene begynte til slutt å befolke USA. Og USA er blitt et av de mektigste land som denne verden noen gang har sett.

Du bør bevise for deg selv at disse tingene stemmer. Vår gratis bok *De forente stater og Storbritannia i profetiene* går grundigere gjennom det jeg har dekket i TV-programmet *Morgendagens Verden*.

Den profetiske identifikasjon av folkeslagene i USA, Storbritannia og Skandinavia er selve *nøkkelen* til å forstå hva som er i vente for deg og våre land. □

BIBELENS AUTORITET

Inneholder Guds Ord feil?

av Robert C. Boraker

Skeptikere hevder at man ikke kan stole helt på Bibelen og at den er full av feil, spesielt på områder som har med historie og vitenskap å gjøre.

På grunn av disse «feilene» vil ikke disse skeptikerne akseptere Bibelen som inspirert, som Guds ufeilbare ord.

Hva er egentlig sannheten om disse såkalte feilene? La oss se nærmere på noen av de eksemplene som kritikerne bruker til å angripe Bibelens troverdighet.

De to stamtavlene

Matteus 1 og Lukas 3 angir begge Kristi stamtavle, men de synes å være motstridende. I virkeligheten utfyller de hverandre.

Matteus' stamtavle er helt klart Josefs stamtavle. Matteus skrev den for å bevise at Jesus var Messias. Jødene tradisjon tilsa at man førte stamtavlen på farsiden. Juridisk anså jødene på hans tid at Jesus var Josefs sønn (Joh. 6:42).

Likeså ble Josefs stamtavle oppgitt for å bevise at Jesus måtte fødes av en jomfru. Han kunne aldri sitte på Davids trone dersom Josef var hans virkelige far, siden Jekonja var en av hans stamfedre (Matt. 1:11–12).

Jekonja, kalt Konja i Jeremia 22:24–30, var så ugudelig at Gud forbannet ham og hans avkom og sa: «Ingen av hans ætt skal mere få lykke til å sitte på Davids trone og herske over Juda» (v. 30). Jekonja hadde barn (1. Krøn. 3:17), men var barnløs hva avkom til tronen angikk. Josefs barn kunne derfor aldri noensinne sitte på Davids trone.

Hvordan kunne derfor Kristus være etterkommer av David og være kvalifisert til å sitte på tronen? La oss se på stamtavlen i Lukas 3.

Stamtavlen i Lukas er egentlig Marias stamtavle. I henhold til jødisk skikk ble Marias stamtavle gitt

under hennes manns navn. Den originale greske tekst sier bare at Josef var av Eli (Luk. 3:23). I virkeligheten var Josef Elis svigersønn, siden hans far var Jakob (Matt. 1:16).

Til forskjell fra Josefs stamtavle var det ingen hindring for at Jesus kunne sitte på tronen sett på bakgrunn av hans faktiske stamtavle gjennom Maria. Hennes stamfar var Davids annen sønn, Natan (Luk. 3:31). For å oppfylle sitt løfte om at Davids trone skulle være for evig, æret Gud Natan ved å gjøre ham til stamfar for den lovede Konge som skulle sitte på Davids trone i all evighet (Luk. 1:31–33).

Men hvordan kunne Maria overføre den kongelige arveretten til Davids trone til sin sønn, når all arv måtte gå igjennom den mannlige arvelinje? En datter som ikke hadde noen brødre, kunne ifølge Israels lov arve sin fars eiendeler og rettigheter dersom hun giftet seg innen sin egen stamme (4. Mos. 27:1–7; 36:6–7).

Maria hadde tydeligvis ingen brødre som kunne være hennes fars arvtagere. Josef ble derfor Elis arvtager ved å gifte seg med Maria og arvet dermed retten til å herske på Davids trone. Denne retten ble så overført til Kristus.

Begge stamtavlene måtte nedtegnes for å bevise Kristi rett til å regjere på Davids trone. Josefs stamtavle viser at Kristus var avkom av Jekonja og således ikke kunne arve sine rettigheter til å sitte på tronen gjennom Josef. Det beviser videre jomfrufødselen: Forbannelsen over Jekonja ville ha blitt overført til Kristus dersom han hadde vært Josefs virkelige sønn, noe han ikke var. Han var unnfanget ved Den Hellige Ånd og var Guds sønn.

Men Kristus var sønn av Maria og kunne juridisk sett arve tronen gjennom Natan fordi hun giftet seg med Josef hvis stamtavle viser at han var av Juda stamme.

Matteus' «feil»

Matteus 27:1–9 presenterer tre problemer i henhold

til skeptikerne. Det første angår Judas' død. Matteus sier at Judas døde ved å henge seg selv. Men i Apg. 1:18, sier Peter at Judas falt.

Selvmotsigende? Nei. Selve hengingen må ha vært dårlig utført siden resultatet var at Judas falt fra løkken og ble knust mot bakken under ham.

Vi kjenner ikke nok detaljer til å vite om Judas var død før han traff bakken. Han kunne ha hengt død i noen tid, før kroppen hans råtnet og falt. Eller han kan ha glidd ut av løkken.

Matteus' og Peters beretninger er også forskjellig når det gjelder hvordan de 30 sølvpengene ble brukt. Matteus sier at det var yppersteprestene som kjøpte pottemakerens åker, mens Peter indikerer at det var Judas som kjøpte den.

Når de to fortellingene settes sammen, kan vi konkludere med at Judas hadde gjort forberedelser til kjøp av åkeren. Men da Judas så at Jesus ble dømt til døden, angret han sitt forræderi. Han gav de 30 sølvpengene tilbake til prestene og begikk så selvmord på pottemakerens åker. Yppersteprestene brukte pengene til å kjøpe åkeren i Judas' navn for å begrave fremmede der.

Bibelens fortellinger utfyller hverandres meninger; de trekker ikke fra eller motsier andre skriftsteder.

Det tredje «problemet» er at Matteus i 27:9 angis som et sitat av Jeremia. Men du kan gjennomse alle de 52 kapitlene i Jeremias bok uten at du vil finne det. Derfor sier kritikerne at Matteus gjorde en feil. Isteden finnes det et lignende sitat hos Sakarja 11:12–13, men enskjønt Sakarja nevner tretti sølvpenge og en pottemaker, finnes det ingenting om pottemakerens åker.

Men legg nøye merke til Matteus ord igjen: «Da ble det oppfylt som er *talt* ved profeten Jeremia . . .» Denne profetien ble uttalt av Jeremia, men ble av en eller annen grunn ikke nedskrevet i boken hans. Men Matteus hadde tydeligvis adgang til den i andre kilder.

«Historiske feil» motbevist

Det noen anser som klassiske eksempler på feil i Bibelens historiske deler kan også forklares.

Noen tror at apostelen Paulus' uttalelse i 1. Korinter 10:8 motsier 4. Mosebok 25:9. Var det 23 000 eller 24 000 som døde i pesten? Når vi leser begge fortellinger nøye, ser vi at Det gamle testamente gir totaltallet på dem som døde. Paulus forteller at flesteparten av dem, 23 000, døde på en dag. De resterende tusen døde senere.

En annen mulig forklaring er at runde tall ble brukt av begge forfatterne. Om det egentlige antallet var omkring 23500, ville det være korrekt å runde av både til 23 000 og 24 000.

Igen og igjen er Bibelens nøyaktighet blitt bekreftet av arkeologer. Et eksempel er Daniels utsagn om at Belsasar var den siste kongen i Babylon (Dan. 5:30). I århundrer har historikere sagt at Daniel tok feil — ifølge dem var det

nemlig Nabonidus som var den siste kongen.

Men kritikken forstummet da arkeologene gravde opp noen babylonske dokumenter som sa at Nabonidus kalte sønnen sin for «Belsarusus», en variasjon av Belsasar. Ifølge et dokument som nå kalles *Nebonidus-krøniken*, betrodde Nabonidus «hæren og kongedømmet» til Belsasar mens han selv var på tokt i sentrale deler av Arabia.

Belsasar var derfor *den andre herskeren* i Babylon som regjerte i sin fars fravær. Dette forklarer hvorfor Belsasar ønsket å gjøre Daniel til «den tredje hersker» i kongeriket (Dan. 5:16).

Kritikerne angrep også i sin tid den historiske nøyaktigheten i nedtegnelsen i 2. Kongebok 18. Den beskriver kampen mellom kong Sankerib av Assyria og kong Hiskia av Juda. I fredens interesse tilbød Hiskia hva som helst som ville tilfredsstille den assyriske hersker. Sankerib bad om 300 talenter sølv og 30 talenter gull (v. 14).

Et problem oppstod her da arkeologene fant Sankeribs offisielle nedtegnelser, som angav at betalingen bestod av 800 talenter sølv og 30 talenter gull. Dette var 500 talenter sølv mer enn det Bibelen sa.

Men nyere oppdagelser har vist at Assyria og Juda brukte forskjellige standarder for å regne sølv, på samme måte som landene i dag har forskjellig valuta. Det viste seg at 800 assyriske talenter sølv tilsvarte 300 jødiske talenter. Bibelens fortelling stod styrket tilbake.

Bibelen er vitenskapelig korrekt

Gjorde Josva en feil i astronomi? Kritikerne siterer Josva 10 og andre vers som bevis for at Bibelen er vitenskapelig ukorrekt.

For å gi israelittene mer tid til å slå sine fiender, forlenget Gud dagen ved å la solen «stå stille» (v. 12–13). Visste ikke Josva at jorden roterer rundt solen? Sannsynlig visste han det. Teknisk sett skulle han ha sagt: «Jord, slutt å rotere!» Men Bibelen er ikke skrevet for astronomer i et vitenskapelig språk. Enskjønt Bibelen gir grunnlaget for å forstå vitenskapene, er den skrevet i den alminnelige manns språk.

Teknisk sett stoppet jorden å rotere under Josvas lange dag, men for en iaktager på jorden så det ut som om solen stod stille. Vi bruker fremdeles slike «uvitenskapelige» uttrykk som «solen står opp», «kjelen koker» osv. Kritikerne burde ikke utlegge slike uttrykk i bibelen som vitenskapelige feil.

I Matteus 13:31–32 sier Kristus at himmelriket er som et sennepskorn, som han benevner som mindre enn noe annet frø. Minst en teolog har påstått at dette var en feil i botanikk, siden vi i dag kjenner til frø som er mindre. Sporene fra sopp er for eksempel mindre, selv om ikke alle ville betrakte dem som frø.

I alle tilfeller må vi ta hensyn til hvilken forsamling Jesus snakket til. Mange av tilhørerne hans var bønder, og

(Fortsettes side 29)

Mysteriet menigheten

(Fortsatt fra side 10)

klager å måtte si det, men det er noen som ikke vil omvende seg, tro og bli frelst. Denne boken fremholder bestemt ikke noen universell frelse. Noen kommer til slutt til å gå til grunne i ildsjøen.

I mellomtiden må Guds vidunderlige hensikt utarbeides her på jorden i henhold til Guds vidunderlige mesterplan — ett skritt om gangen!

Trosslære

Vi må nå summere trossetningene til Guds sanne menighet.

Dette står selvfølgelig i direkte relasjon til hensikten med menigheten, nemlig å kalle disipler (elever, studenter) ut av Satans nåværende verden for å bli utdannet til å bli konger og prester (lærere) i Guds verden av i morgen når Gud vil åpne adgangen til livets tre (frelse, udødelighet) for alt kjød.

Men læremessig, husk hva menigheten er kalt til å gjenopprette — Guds Rike, styre og karakter. Hva ble fjernet? Guds lov, grunnlaget for hans styre og selve det innerste vesen i Guds karakter og guddommelige liv.

Med andre ord, det sentrale punkt er spørsmålet om *synd*. Synd er overtredelse av Guds åndelige lov (1. Joh. 3:4).

Satan har forført denne verdens kirkesamfunn til å tro at Guds lov ble avskaffet — at Jesus avskaffet loven, «naglet den til korset» istedenfor å betale prisen i menneskenes sted.

Uttrykket som brukes av protestanter, «å nagle loven til korset», kan bare bety én ting. Dette er Satans lære om at Kristus, da han ble naglet til korset, avskaffet loven og gjorde det mulig for menneskene ustraffet å synde. Det som faktisk ble naglet til korset, var Kristus, han som bar våre synder, som dermed tok våre synder på seg og betalte dødsstraffen i vårt sted slik at vi blir fri fra syndens endelige straff. Dette betyr ikke at vi har fått frihet til å synde ustraffet.

Den grunnleggende tro og lære i Guds sanne menighet bygger derfor på lydighet mot Guds rettfærdige lov. Denne loven er kjærlighet. Men det er ikke snakk om

menneskelig kjærlighet. Menneskelig kjærlighet kan ikke heve seg over nivået for menneskelig selvopptatthet. Det må være «Guds kjærlighet . . . utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd» (Rom. 5:5). Det gamle Israel kunne ikke i virkeligheten adlyde Guds lov. De kunne bare holde den i overensstemmelse med lovens bokstav. Men siden kjærligheten er lovens oppfyllelse, og de bare hadde menneskelig selvopptatt kjærlighet, kunne de ikke holde loven i overensstemmelse med lovens ånd — fordi Den Hellige Ånd ikke ennå var gitt.

Denne grunnleggende lære oppfatter derfor alle «Den Hellige Ånds frukter» — kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet osv.

Guds sanne menighets lære er simpelthen «å leve etter hvert ord» i Bibelen.

Det første mennesket, Adam, valgte selv å skille mellom godt og ondt — selv å bestemme sine læresetninger og livsmønstre. Verden har fulgt samme kurs i 6000 år. Menigheten er kalt ut av verden for å leve på den måten Gud lærer gjennom Bibelen.

Sammenfatning av menighetens historie

Endelig kommer vi til en kort oversikt over menighetens historie fra dens grunnleggelse i år 31 e.Kr. til i dag.

Menigheten ble grunnlagt på førstegrødens dag som kalles pinse, i juni år 31 e.Kr. Den Hellige Ånd kom fra himmelen over de 120 disiplene som var samlet i Jerusalem, ved en mirakuløs utfoldelse som aldri har funnet sted hverken før eller siden.

De 120 var alle «samlet på samme sted». Plutselig «kom det en lyd fra himmelen som av et fremfarende veldig vær» (Apg. 2:2). Har du noengang opplevd en tornado eller orkan? Det har jeg. Vind kan lage en meget kraftig lyd. Denne lyden fylte «hele huset der de satt». Så «viste det seg for dem tunger likesom av ild som skilte seg og satte seg på enhver av dem. Da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale med andre tunger [i andre språk], alt ettersom Ånden gav dem å tale.»

Aldri, hverken før eller siden, har en slik overnaturlig utfoldelse funnet sted. Likevel påstår de moderne sektene som kaller seg «pinsevenner» at de gjenopplever denne begivenheten.

Men i møtene deres kommer det ingen slik lyd fra himmelen. Ingen tunger av ild som overnaturlig deler seg og setter seg på hodene deres. Noen bryter ut i et slags uforståelig vrøvl som skal være et eller annet fremmed språk, men som absolutt ikke har noen likhet med det som hendte på denne pinsedagen i år 31 e.Kr. Legg merke til hva slags språk som ble snakket ved menighetens begynnelse. Foruten de 120 var det mange til stede fra mange land som snakket forskjellige språk.

Legg spesielt merke til at disse fremmede «hørte dem [de 120] tale enhver på sitt eget mål; og de ble forferdet og undret seg, og sa: Men er ikke alle disse som taler, galileere? Hvorledes går det da til at vi alle hører vårt eget mål, som vi er født i?»

Legg omhyggelig merke til at hver enkelt hørte disse 120 snakke sitt eget morsmål. Grekerne hørte de 120 snakke gresk. Parterne hørte de samme 120 snakke partersk. Mederne hørte de 120 snakke medernes språk. De forstod det som ble sagt. De oppfattet budskapet!

I dag kan en person i et møte hos «pinsevennene» bryte ut i et slags uforståelig vrøvl som ingen andre ved møtet forstår. Men 1. Korinter 14:28 sier at hvis noen snakker i et fremmed språk, må det være en tolk til stede slik at de andre kan forstå. «Men er det ingen til stede som kan tyde, da skal han tie i menighets-samlingen, men tale for seg selv og for Gud.» I vers 33 sies det at Gud ikke er uordens Gud. I vers 19 viser Gud hvor forholdvis ubetydelig «tungetale» er ved å si: «Men i en menighetssamling vil jeg heller tale fem ord med min forstand, for derved å lære andre, enn ti tusen ord med tunge.»

Når jeg taler til en forsamling i Japan eller andre land, har jeg alltid en tolk som oversetter mitt budskap til landets språk for hver setning. Når jeg snakker i den slags «tunger», snakker jeg med for-

stand, og folk får tak i budskapet.

Den Hellige Ånds dåp

Hele den moderne «pinse»-bevegelsen bygger på en fullstendig misforståelse og en Satans forførelse når det gjelder den virkelige meningen med dåpen i — eller riktigere, ved — Den Hellige Ånd. Gjennom apostelen Paulus sa Kristus at vi alle er døpt med én Ånd til å være ett legeme — menigheten (1. Kor. 12:13). Ordet *døpe* betyr «senke» eller «dykke ned i».

«Pinsevenner» er blitt forført til å tro at man er hva de kaller «frelst» når man mottar Jesus Kristus som sin personlige frelser. De betrakter at tegnet på «Den Hellige Ånds dåp» er at man taler i «tunger» som en senere inngivelse av kraft. Jeg har hatt en hel del å gjøre med disse menneskene. Denne «dåpen», som de kaller den, later til å løse deres tunger i hva de kaller «inngivelse av kraft», som i praksis betyr kraft til å snakke følelsesfullt og ofte skrytende.

Forklaringen ovenfor vil ikke forandre dem som allerede er fanget av denne forførelsen, men det er å håpe at den vil forhindre andre fra å bli villedet av denne forkalsknin-gen av følelsesmessig «åndelighet».

Dagens vanemessige evangelium om Kristus går ut på at hvis man «tror på Kristus», som er det samme som å bekjenne Kristus som sin personlige Frelser, er man allerede frelst. Men Markus 7:7-9 viser at mange til og med går så langt som til å tilbe Kristus, og likevel er det hele forgjeves fordi de ikke adlyder Guds bud — spesielt sabbaten — men følger menneskenes skikker som Satan har forført hele verden med.

De jøder som i Johannes 8:30-44 «trodde på Kristus», men som ikke trodde Kristus eller holdt hans bud, ble av Jesus kalt barn av sin far djevelen. 1. Johannes 2:4 viser at den som påstår at han kjenner Kristus som Frelser, men ikke holder hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham.

På den opprinnelige pinsedag ble 3000 av disse jødene fra andre land døpt etter sann omvendelse og tro på Kristus og hans Ord, samme dag. Et par dager senere, etter at Peter hadde helbredet den livsvarig vanføre ved tempeldøren, ble 2000

til døpt. Den nystartede menighet vokste, ikke bare aritmetisk, hvor Gud hver dag la til menigheten, men multiplikativt.

Men denne fenomenale veksten skulle ikke fortsette lenge i en så forbausende grad.

Husk at Gud spesielt kalte disse i menigheten ut av Satans verden. Satan satt på jordens trone. Han kjempet djevlesk for å beskytte sitt rike og å kullkaste Guds hensikt med å forløse menneskeheten. Satan hadde forsøkt å drepe jesusbarnet. Han hadde desperat prøvd å friste og diskvalifisere Jesus da han var 30 år. Satan gav ikke opp, og det har han ikke gjort til denne dag. Nå søkte han å ødelegge menigheten, og om han ikke kunne ødelegge den, kunne han i hvert fall lage en forfalskning og forføre verden inn i en falsk kristendom.

Helt fra starten fikk Satan jødene til å bekjempe menigheten ved å benekte at Jesus var den profeterede Messias. Til å begynne med var menigheten nesten helt jødisk. De uomvendte jødene kjempet for å beholde de fysiske ritualene og dyrefringene i Moseloven.

Meget tidlig, mens antall medlemmer i Guds menighet økte raskt (Apg. 6:1), oppstod det en stor forfølgelse mot menigheten (Apg.8:1). Alle medlemmene ble spredt over Judea og Samaria, unntatt apostlene.

Et falsk evangelium forkynt

Snart oppstod en voldsom strid om hvorvidt det evangelium som skulle forkyntes, var Kristi evangelium (som var Jesu evangelium eller gode nyheter om Guds Rike), eller om de skulle forkynte et evangelium om Kristus, dvs. bare forkynte at man måtte ta imot Kristus som Frelser. Etter hvert som frafallet fra Kristi sannhet skjød fart, vendte mye av menigheten seg til et annet og falskt evangelium. De forkynte Kristus som Frelser, men utelot helt at synd er overtredelse av Guds åndelige lov. Videre de gode nyhetene om Guds Rike, at Satan skal bli fjernet, og at Guds styre skal gjenopprettes over jorden, og at frelsen til slutt skal bli åpnet for hele men-

neskeheten, som, når den blir dømt, vil omvende seg, tro og få evig liv som Guds barn — som virkelige guddommelige vesener.

Apostelen Paulus skrev i 2. Korinter 11:3-4 «Men jeg frykter for at likesom slangen dåret Eva med sin list, således skal også eders tanker [de i den tidlige menighet] forderves og vendes bort fra den enfoldige troskap mot Kristus. For om det kommer en til eder og forkynter en annen Jesus, som vi ikke har forkynt, eller I får en annen ånd, som I ikke før har fått, eller et annet evangelium, som I ikke før har mottatt, da vil I gjerne tåle det!» Paulus går så videre og beskriver de falske forkynterne som allerede den gangen kom inn og forandret Kristi evangelium, som nevnt foran.

La oss så gå til Galaterne 1:6-7. Paulus skrev: «Jeg undrer meg over at I så snart vender eder bort fra ham som kalte eder [du må bli kalt for å bli medlem av menigheten — ingen kan komme til Kristus, unntatt de som blir kalt] ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt det ikke er noe annet; det er bare noen som forvirrer eder og vil forvrengte Kristi evangelium.» Kristi evangelium var budskapet

Hele det store oppdraget er en kombinert tjeneste og funksjon i menigheten.

om Guds kommende rike. De vendte seg allerede til et annet evangelium.

Forfalskning kalt «kristendom»

Teppet var allerede gått ned over den sanne menighets historie. Du leser om den i Apostlenes gjerninger, men den går ikke stort lenger. Men teppet synes å gå opp igjen, og vi begynner å se litt av historien omkring år 150. Der ser vi en kirke forskjellig som natt er fra dag, ned fra opp eller svart fra hvitt. Men den kalte seg kristen.

La oss sitere fra en historiebok: *The*

Decline and Fall of the Roman Empire, bind 1 kap. 15: «Det magre og tvilsomme materialet om kirkehistorien setter oss sjelden i stand til å fordrive den mørke skyen som henger over kirkens første århundre.» Jeg har ofte kalt det «det tapte århundre», fordi historien om menigheten fra den tiden er gått tapt.

Forskere og kirkehistorikere erkjenner at begivenheten i den tidlige kristne kirke mellom år 50 og 150 bare kan sees i svake omriss — som om den er skjult av en tett tåke.

Den kjente engelske forsker Samuel G. Green skriver i *A Handbook of Church History*: «De 30 årene som fulgte etter avslutningen av Det nye testaments kanon og ødeleggelsen av Jerusalem, er i sannhet de dunkleste i kirkens historie. Når vi kommer inn i det 2. århundre, befinner vi oss i en stor grad i en forandret verden.»

I *Lectures on Ecclesiastical History* skriver William Fitzgerald: «Over denne overgangsperiode som umiddelbart følger etter den perioden som med rette kalles apostolisk, hviler det en stor dunkelhet...»

I *The Course of Christian History* skriver William J. McGlothling: «Men selve kristendommen hadde vært i en forvandlingsprosess etter hvert som den gikk frem, og ved avslutningen av perioden var den i mange henseender helt forskjellig fra den apostoliske kristendom.»

I *History of the Christian Church* skriver Philip Schaff: «De siste 30 år av det 1. århundre er innhyllet i et mystisk mørke, opplyst bare av Johannes' skrifter. Dette er en periode av kirkehistorien som vi vet minst om og som vi gjerne ville vite mest om.»

Men om vi ser nøye gjennom tåken, begynner vi å se hva som skjedde.

Den verden som Kristus grunnla sin menighet i, var Romerrikets verden — det største og mektigste rike som noen gang hadde eksistert. Det strakte seg fra Storbritannia til de fjerneste deler av det moderne Tyrkia og innesluttet folk fra mange forskjellige bakgrunner og kulturer under ett styringssystem.

Romas herskende hånd var fast, men de underkastede folkene nøyen betydelig frihet innenfor rekkevidden av de romerske lover. Forutsatt at alle borgere og beseirede folk hyllet den romerske keiseren på rett måte, fikk de også lov til å praktisere sine religioner og tilbe sine forfedres guder.

Etter pinsedagen begynte apostlene å følge Kristi instruksjon om å gå ut i all verden for å forkynde evangeliet om riket. Straks kristendommen spredte seg fra Judea til hedningelandene i nord, begynte den å møte dem som praktiserte de hedenske religioner i Babyonia, Persia og Hellas.

Apostlene kom i kontakt med Simon, en selvbestalt leder for en kult som hadde dype røtter i det gamle Babylons mysteriereligion.

Simons forsøk på å kjøpe seg en innflytelsesrik plass i den tidlige menighet, ble forhindret av Peter (Apg. 8). Men andre falske lærere fulgte snart etter.

I sine første brev advarte Paulus de nye og uerfarne menighetene i Hellas og Galatia om at de stod i fare for å vende seg bort til et annet evangelium — en falsk oppfatning av Kristus og hans budskap. Kristi evangelium ble uttynnet av falske lærere hvis lære var sterkt påvirket av Babylons og Persias trosbegreper. Disse infiltrerte mer og mer forsamlingene.

Etter hvert som det 1. århundre skred frem, oppmuntret de opprinnelige apostlene medlemmene til å forbli trofaste.

Judas, Jesu bror, formante medlemmene om å kjempe for den tro som en gang var overgitt (Judas 3). Apostelen Johannes advarte medlemmene mot å ha noe å gjøre med dem som kom med falsk lære (2. Joh. 10).

Mange som kalte seg kristne, var ikke virkelig omvendt. Men i løpet av denne perioden led alle som kalte seg kristne, alvorlig under de romerske myndigheter fordi de nektet å tilbe keiseren.

Den gale Nero gav i år 64 de kristne skylden for brannen i Roma, og forfulgte dem vilt. Tuseener led martyrdøden.

Kort til etterpå reiste jødene i Palestina seg i opprør mot de romerske myndighetene. Opprøret

ble knust, og Jerusalem ødelagt i år 70.

Et lite antall kristne i Jerusalem flyktet over fjellene til sikkerhet i Pella.

Syv menighetsepoker

Åpenbaringen beskriver syv budskap til syv menigheter som fantes i Lilleasia mot slutten av det 1. århundre.

Disse menighetene — Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikea — lå langs en av postrutene i det gamle Romerriket.

Ryttere pleide å følge denne ruten, idet de bragte budskap fra by til by.

Brevene til de syv menighetene inneholder både oppmuntrende og refsende ord, og de viser klart de dominerende karakteristiske egenskapene til hver av menighetene på den tid.

Men disse brevene var beregnet på et større publikum enn de kristne i disse småbyene.

De er en rekke av bemerkelsesverdige profetier, hvor fremtiden til den sanne menighet forutsies i omriss fra den dag den ble til på pinsedagen i år 31 til Kristi annet komme.

Menighetens historie ville falle inn i syv tydelige perioder, hver med sine egne sterke og svake sider og sine spesielle prøvelser og problemer.

På samme måten som et budskap kunne vandre langs postruten fra Efesos til Laodikea, ville Guds sannhet passere fra epoke til epoke.

Det var som et stafettløp hvor pinnen går fra løpen til løper, som hver løper sin etappe til mållinjen er nådd.

En eller annen gang under første del av det 2. århundre gikk pinnen fra efesernes epoke til det folk som Gud hadde kalt til Smyrna-epoken i sin menighet.

Maktesløse, ofte forfulgt og forkastet som vranglærere, forsvant de fra verdens utsyn. Isteden steg det frem fra det tapte århundre en kirke som stadig vokste i popularitet, men som utviklet seg stadig lenger bort fra det evangelium som Jesus hadde forkynt.

Forfølgelsen fortsatte til varierende tider under romerne til det 4. århundre, da Kostantin aner-

kjente den degenererte kirke på den tid som rikets offisielle religion.

Men den kirken han anerkjente, var nå meget forskjellig fra den menighet som Jesus hadde grunnlagt. De læresetninger han hadde undervist apostlene i, var nå begravet midt i utstafferingene, seremoniene, hemmelighetene og ritualene hos en kirke som kalte seg ved Kristi navn. Den var i hovedsak identisk med den babylonske

tolske kirkemøtet i Laodikea i en av sine mest berømte kirkelover: «Kristne må ikke følge jødisk skikk ved å hvile på sabbaten, men må arbeide på den dagen og heller ære Herrens dag. Men hvis noen blir funnet å følge jødisk skikk, de være forbannet fra Kristus.» Dette var i virkeligheten en dom om tortur og/eller død. Den falske kirken drepte ikke selv de sanne troende, men forårsaket at de ble drept (Åp. 13:15). Dette dekretet i år 365 viser tydelig at det fantes sanne kristne som helligholdt sabbaten.

De små restene av kristne fra Smyrnaepoken flyktet atter engang for å søke den religionsfrihet de trengte for å utøve sin tro.

De etterlot få opptegnelser. Nå og da dukker de opp som en historiens fotnote, forkastet som kjettere, forhånet og jaget av sine fiender. Men deres sterkeste vitnesbyrd kommer fra Jesus selv i hans oppmuntrende ord til menigheten i Smyrna. «Jeg vet om din trengsel og din fattigdom . . . Frykt ikke for det du skal lide! . . . Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone!» (Åp. 2:9–10.)

Pinnen gikk så videre fra de smyrna-kristne til dem som tilhørte Pergamon-epoken.

De var blitt kalt til å bære sannheten gjennom en av historiens vanskeligste tider — den mørke middelalder.

Den store, universelle kirkens makt og innflytelse strakte seg til alle kanter og drev dem som holdt fast ved Guds sannhet enda lenger ut i ørkenen.

Men de var aldri langt fra truselen om forfølgelse og martyrium. Resultatet var at svært få av de pergamon-kristne holdt ut i troen.

Tusen år etter at Jesus hadde grunnlagt sin menighet, gav de utmattede restene fra Pergamon-epoken fra seg pinnen.

Tyatira-epoken fikk en energisk start og forkynte omvendelse gjennom Alpedalene i Syd-Frankrike og Nord-Italia. Mange hørte budskapet og omvendte seg.

De religiøse myndighetene reagerte raskt på denne utfordringen. Ledere for den sanne menighet ble

arrestert, og noen ble martyrer.

Etter de første ledernes død gikk det midlertidig nedover med menigheten — men den dukket opp igjen enda en gang under Peter Valdes' dynamiske ledelse. I mange år i det 12. århundret florerte disse valdenserne i Alpedalene og forkynte den sannhet de hadde. Hefter og artikler ble skrevet og kopiert for hånd. Dette var før trykkekunstens dager.

Som Jesus profeterte om Tyatira-epoken hadde de tro og arbeidet hardt. Deres siste gjerninger var flere enn de første.

Men atter engang fulgte forfølgelse idet inkvisisjonens fulle styrke lot seg føle i de fredelige dalene som en gang hadde vært en trygg havn for Guds arbeid.

Mange av de gjenværende begynte å ta etter skikkene og tradisjonene til verden omkring dem.

Europa hadde nå mange spredte grupper av mennesker som kalte seg kristne.

I mellomtiden forandret verden seg. Trykkekunsten var blitt oppfunnet — og kunnskapen begynte å øke. Den protestantiske reformasjonen brøt Romerkirkens monopol.

Mens religionskrigene raste over det europeiske kontinentet under middelalderen, flyktet mange til Englands relative sikkerhet og toleranse. Blant dem var medlemmer av den sanne menighet. De bragte med seg sine læresetninger og trosbegreper, spesielt kunnskapen om sabbaten.

Puritanerne, som var strikte søndagsholdere gjorde motstand mot dem, men til tross for en stigende bølge av motstand var det tidlig i det 17. århundret flere små menigheter som helligholdt sabbaten i England. Jesus oppreiste den 5. epoke av sin menighet — Sardes.

Det protestantiske England ble mer og mer intolerant når det gjaldt dissenterne, inklusive sabbatholdene. Den sanne menighet i England visnet. Men på den andre siden av havet begynte folk å oppdage en ny verden.

Stephen Mumford, et medlem av en menighet som helligholdt sabbaten i London, forlot England for å reise til Newport i Rhode Island i 1664. Rhode Island var

Menigheten er kalt ut av verden for å leve på den måte Gud lærer gjennom Bibelen.

mysteriereligion, som nå ble kalt kristendom. Den aksepterte læren om nåde, men forvandlet den til tillatelse til å synde. Det var m.a.o. den gamle hedenske babylonske mysteriereligion iført en ny drakt: «Kristendom.»

Så snart Konstantin hadde anerkjent den, gikk denne kirken med ny kraft inn for å føre sitt budskap til verden. Lærere og forkynnere dro til alle deler av Romerriket med et budskap om Kristus. Tusener — kanskje millioner — hørte dette evangeliet og trodde på det. Men det var ikke det evangelium Kristus forkynte — hans profetiske budskap om Guds kommende rike.

Keiseren påbyr den falske kirken læresetninger

Hva skjedde med den sanne menighet gjennom disse århundrene hvor evangeliet ble undertrykt?

Keiser Konstantin døde i år 337, litt over 300 år etter at Kristus ble korsfestet. Han hadde gitt sin velsignelse til en kirke som utgav seg for å være den Kristus hadde grunnlagt.

Nå som de var fri fra frykt for undertrykkelse, ble de forfulgte forfølgere. De i den sanne menighet som våget å være uenig i deres læresetninger, ble stemplet som kjettere som fortjente straff.

Omkring år 365 skrev det ka-

den minste av de amerikanske koloniene, og den var blitt grunnlagt av Roger Williams, en baptist som hadde flyktet fra puritanernes forfølgelse i Massachusetts.

Rhode Island var det første sted i verden som garanterte religionsfrihet som et grunnleggende prinsipp i sin konstitusjon. Mumford og hans kone, som ikke fant noen som helligholdt sabbaten, begynte å ha fellesskap med baptistkirken i Newport. Han misjonerte ikke, men beholdt i stillhet sin egen tro. Flere medlemmer av denne menigheten som helligholdt søndagen, ble overbevist om at også de burde helligholde sabbaten.

Den ble den første menighet i Amerika som helligholdt sabbaten.

Til å begynne med møttes de i private hjem. Deres protokoll er bevart i det historiske museet i Newport. Den inneholder oversikter over navn og bidrag og til og med referater fra ordinasjons-gudstjenestene deres.

Det enkle, men elegante møtelokalet de oppførte i Newport i begynnelsen av det 18. århundre er også bevart. Andre sluttet seg til dem i deres tro, etter hvert som Gud begynte å kalle flere til sitt arbeid i den nye verden.

En annen menighet ble grunnlagt i Hopkinton. Dette ble snart en blomstrende menighet med flere hundre medlemmer. En bro markerer i dag stedet hvor møtelokalet deres en gang stod. Flere tusen ble døpt her ved breddene av Pawkatuck River. Så satte et åndelig forfall inn.

Ved midten av det 19. århundre fantes det livskraftige menigheter som helligholdt sabbaten over hele USAs Midt-Vesten som en følge av forkynnelsen til William Miller, 1831–1849.

Ved Battle Creek i Michigan ble mange tusener i 1860 overtalt til å akseptere troen til Ellen G. Whites tilhengere. De forlot det sanne navn — Guds menighet. Istedenfor det sanne evangelium om Guds Rike aksepterte de læresetningene til Ellen G. White, under betegnelsene «den lukkede dørs prinsipp», «den undersøkende dom», en «2300 dagers»-lære og «profetiens ånd», som identifiserte fru White som menighetens profet som i virkeligheten fastsatte menighetens lære.

De tok navnet «Syvendedags Adventistsamfunnet», et navn som de fremdeles er kjent ved i dag. Men de som ble igjen i den sanne Guds menighet, nektet å akseptere disse læresetningene, og gjenopprettet visse sannheter som var blitt forsømt i det foregående århundret.

De flyttet hovedkvarteret sitt til Marion i Iowa, og deretter til Stanberry i Missouri. Et tidsskrift, *Bible Advocate*, ble utgitt. Deres anstrengelser bar noe frukt, og små lokale menigheter sprang frem over hele USA.

Slik var det at en liten menighet av den sanne Guds menighet en gang i det 19. århundre ble grunnlagt i den fredelige Willamette-dalen i Oregon.

De var bønder, uten formell utdanning. De manglet utdannede prester som kunne lære og veilede dem. Men de hadde navnet, Guds menighet, og de helligholdt trofast sabbaten.

Guds menighet var kommet en lang vei gjennom de urolige århundrene siden den første pinsedag. Den var svak og hadde ingen innflytelse. Mye av sannheten var gått tapt. Men den hadde holdt ut.

I Willamette-dalen ventet de. Tiden var nesten inne for pinnen til å bytte hånd igjen — over i hendene på dem som Gud ville kalle for å gjøre sitt arbeid i endetiden.

Gjenoprettelsen av Guds sannhet i menigheten

Fra år 1931, nøyaktig 1900 år (et århundre av tidssykluser) fra menighetens grunnleggelse, begynte denne lille levning av den opprinnelige sanne Guds menighet å få nytt liv i Filadelfia-epoken. Det var kommet til «endetiden». En ny åndelig vitalitet ble sprøytet inn i den. Tiden var kommet da Jesu profeti i Matteus 24:14 skulle oppfylles: «Dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden komme». Den grunnleggende sannhet som var gått tapt, ble etter hvert åpenbart og forkynt.

Denne Filadelfia-epoken er beskrevet i Åpenbaringen 3:7–13. Sardes-epoken (Åp. 3:1–6) var på denne tiden åndelig døende, og hadde ikke lenger kraft til å utbre

Kristi sanne evangelium. Ja, på dette tidspunkt hadde de endog tapt kunnskapen om evangeliets virkelige mening. De visste at de nærmet seg Kristi annet komme, men de hadde ingen kjennskap til hva som ville skje i løpet av det tusen år lange tusenårsriket, bortsett fra den kjensgjerning at Kristus ville regjere.

Om Filadelfia-epoken av Guds sanne menighet leser vi: «Til engelen for menigheten . . .» Dette ordet *engel*, oversatt fra det greske *angelos*, betyr budbærer eller tjener. Dette viser ikke nødvendigvis alltid til en åndelig engel, men kan også vise til en menneskelig tjener. Det er mulig at Guds dualitetsprinsipp gjør seg gjeldende her. Det kan gjelde en virkelig åndelig engel som er utnevnt som en generell tjener eller hjelper for denne spesielle epoke av menigheten. Eller det kan også gjelde en menneskelig budbærer eller tjener som Gud har oppreist for å lede denne epoken av sin menighet.

Samtidig kan et annet dualitetsprinsipp være aktuelt for vers 7–13. Det kan gjelde menigheten i denne epoken som en helhet, og også være rettet til det mennesket som Gud har oppreist som leder for denne epoken av sin menighet.

Forsett med vers 8: «Jeg vet om dine gjerninger; se, jeg har satt foran deg en åpent dør, og ingen kan lukke den til; for du har liten styrke, og har dog tatt vare på mitt ord og ikke fornektet mitt navn.»

Denne epoken av menigheten skulle bære frukt. Foran denne epoken, eller dens menneskelige leder, hadde Gud satt en åpen dør. Det blir nevnt i 2. Korinter 2:12 og også i Apg. 14:27, hvordan Kristus åpnet døren for Paulus til å reise til andre land for å forkynne evangeliet. Denne menighet og/eller dens leder har liten styrke. Ingen av dem var store og mektige skikkelser i Satans verden, men de som tilhører denne epoken var trofaste mot Guds Ord. Selv om mye av evangeliets opprinnelige sannhet, som Jesus personlig hadde meddelt apostlene, var gått tapt, ble den gjenopprettet gjennom Bibelen til denne epoken av Guds menighet som var trofast i å ta vare på den.

Det er åpenbart i Malakia 3:1–5 og 4:5–6 at Gud ville oppreise en

person i Elias kraft og ånd kort tid før Kristi gjenkomst. I Matteus 17:11 sa Jesus til og med etter at døperen Johannes hadde fullført sin misjon, at denne profeterte Elias «kommer visstnok og skal sette alt i rette skikk». Enda det tydelig er åpenbart at døperen Johannes kom i Elias kraft og ånd, gjenopprettet han ikke noe. Den menneskelige leder som skulle oppreises kort tid før Kristi gjenkomst, skulle berede veien — forberede menigheten — på Kristi komme, og gjenopprette den sannhet som var gått tapt gjennom de foregående epoker av menighetens historie. En dør skulle også åpnes for denne ledere og/eller Filadelfia-epoken av menigheten for å oppfylle Matteus 14:14: «Og dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden komme.»

Det ville skje på en tid da det for første gang i menneskehetens historie ble produsert masseødeleggelser som kunne utsette hele menneskeheten fra jorden (Matt. 24:21–22). Dette skulle også finne sted like før Kristi gjenkomst (v. 29–30).

Disse profetiene er nå avgjort blitt oppfylt. Det sanne evangelium er blitt gjenopprettet og har nå gått til hver nasjon på jordens overflate. Menigheten har fått et nytt åndskraftig liv.

Alle teknologiske utviklinger og hjelpemidler er tatt i bruk. Først ble radioen tatt i bruk, til å begynne med fra en av de svakeste stasjonene i Eugene i Oregon. Deretter trykkpressen. Dette begynte med en gammel, brukt Neostyle, en forløper for duplikatoren. I sin tid ble trykkpressen tatt i bruk. Fjernsynet kom i 1945 — umiddelbart etter slutten av 2. verdenskrig. Menigheten begynte å bruke fjernsynet sommeren 1955. Det sanne evangelium er endelig blitt forkynt og utgitt i alle verdens nasjoner for første gang på 1900 år. Menigheten har vokst. De første 25 årene vokste den gjennomsnittlig med 30 prosent hvert år.

De første apostlene ville blitt forbløffet om de hadde sett dagens størrelse og rekkevidde av arbeidet. Kommunikasjonsmidlene, teknologien og de moderne ressursene som

Gud har gitt sitt endetidsarbeid ville i sannhet vært fremmed for de menn som først fikk oppdraget med å bringe evangeliet til verden for nesten 2000 år siden.

Men visse ting ville ikke vært fremmed — sabbaten og helligdagene, navnet Guds menighet og evangeliet om riket. Dette ville de ha gjenkjent — overlevert fra Kristi tid til endetiden. □

Jødene og Israel

(Fortsatt fra side 13)

manske riket — utgjorde ikke arabere i Palestina noen utpreget nasjonal gruppe.

Ingen slik enhetlig gruppe eksisterte, eller anerkjente seg selv, eller ble anerkjent av andre arabere eller resten av verden. De anså seg selv som syrere, eller som innbyggere i byer og landsbyer i det sydlige Syria.

Det at det ikke fantes noen palestinsk/arabisk nasjonalbevissthet inntil for noen få tiår siden, kan forklares med at det manglet en egen arabisk historisk kultur i landet, og at de fleste arabere bare hadde bodd der en kort tid. Det forklarer også at en halv million arabere kunne forlate sine hjem så fort og lett som de gjorde i 1948–49. Bønder som har dype røtter i sin egen jord, forlater den ikke så beredvillig.

Før britene overtok mandatet — før den omfattende jødiske utvikling av landet — hadde araberne faktisk begynt å forlate dette landet i store flokker, på grunn av det elendige, håpløse og fattige livet de levde der. Ironisk nok var det jødernes utbygging og utvikling av landet som var ansvarlig for at denne tendensen ble snudd.

Da jødisk innsats i landbruk, industri, teknologi og handel blomstret, økte også landets økonomiske kapasitet for flere folk hurtig — og fra 1922 av begynte fattige arabere å strømme inn i stort antall. De kom fra det tørkerammede Syria, fra Sinai, Irak, Libanon, Transjordan og Egypt.

De ønsket å høste fruktene av jødernes utviklingsarbeid, og det gjorde de: enormt forbedrede forhold i helsevesen, inntekter, boliger, undervisning og menneskerettigheter — enormt mye mer enn hva man finner i noe arabisk land dengang eller nå.

Tilstrømningen var så stor at det nå er vanskelig, om ikke umulig, å fastslå hvor stor del av den nåværende arabiske befolkning i landet — Israel pluss Judea, Samaria og Gaza — som er innfødte palestiner, og hvor mange som kommer fra andre land . . .

Palestinske arabere kan nok ha følt sterke bånd til byen eller landsbyen de er født i, eller til det jordstykket de har bodd på og dyrket. Men de har aldri tenkt på «Palestina» som sitt «hjemland» — og det har det heller ikke noen sinne vært.

En av de mest ondsinnede skrøner i den anti-sionistiske propagandaen er at hva enn jødene ellers må ha utrettet i Palestina, så har de ignorert eller vært likegyldige overfor den arabiske befolkningen der . . . Intet kunne være lenger fra sannheten. Gjennom disse tiårene har sionistiske ledere hyppig gitt uttrykk for prinsippet om jødisk-arabisk samarbeid. De har gjort talløse, systematiske — og forgjeves — forsøk på å få til forhandlinger, forståelse, forsoning og fred. Fra de første jøder slo seg ned i Palestina på slutten av det 19. århundre, har jødene konsekvent søkt kontakt med araberne for å oppnå vennskap, samarbeid og gjensidig fordel.

Jihad — avslag og krig — var det stadige svar de fikk. Araberne ville ikke forsone seg med at Israel eksisterte som en legitim stat.

Det er nettopp dette som er «psykologisk» ved problemene i Midtøsten, slik avdøde president Sadat uttrykte det mange ganger. Det var fra dette psykologiske buret at han så heroisk greide å bryte ut til fornuftens og den sanne forståelsens åpne vidder. Dette ledet ham til å akseptere den jødiske stats legitime og permanente eksistens — dens uavhengighet, selvstendighet, likeverd og naturlige rett som nasjon.

Det er bare på grunnlag av slik erkjennelse i araberverdenen, en godtagelse av historisk sans og fornuft, at freden kan komme. Uten slike egenskaper kan vi bare få smerten og fortvilelsen ved en evig konflikt. Israel har gang på gang vist sin vilje til å inngå kompromiss og gjøre innrømmelser for fredens sak. Nå venter vi på at araberne skal gjøre det samme. □



Innblikk i verdensbegivenheter og trender

Kanaltunnel – ei blott til lyst?

Om et år er man kanskje i gang med det største konstruksjonsprosjekt i det 20. århundre.

Tidligere i år ble det gitt klarsignal for byggingen av en dobbel fem mil lang jernbanetunnel — 40 m under bunnen av Den engelske kanal. I den franske byen Lille kunn-gjorde president Mitterand og statsminister Thatcher den 20. januar at de hadde godkjent det vinnende forslaget til en fast forbindelse mellom de to land.

Måneden etter, i Englands historiske Canterbury-katedral, underskrev de to lederne en avtale som ga tillatelse til å begynne på prosjektet. Mitterand minnet da de tilstedeværende om at Napoleon hadde drømt om et tunnel under kanalen for nesten 200 år siden.

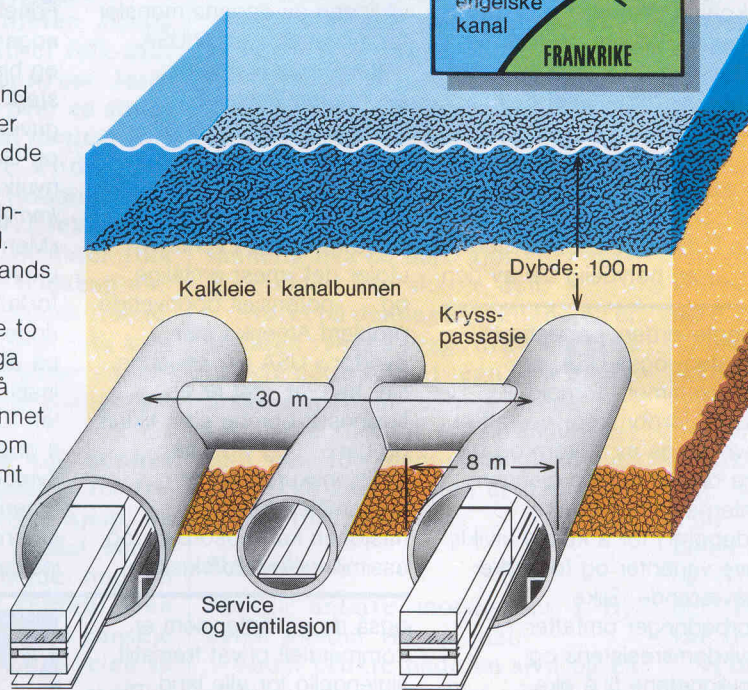
Selv om prosjektet er privatfinansiert, må begge lands regjeringer

godkjenne det. Før det er avsluttet, regner man med at kostnadene er fordoblet på grunn av renter og inflasjon.

Etter planen skal tunnelene brukes av vanlige godstog og passasjertog, såvel som spesialtog for biler og andre kjøretøyer som fraktes fra terminal til terminal.

Den britiske regjering betrakter tunnelen som et

tegn på Storbritannias tilknytning til Europa. Imperiet er borte, og nå ser britene sin fremtid knyttet mer til det europeiske kontinent, spesielt fellesmarkedets



voksende økonomiske makt. Over halvparten av den britiske utenrikshandel foregår nå med andre europeiske land.

Men ikke alle briter er glad for at det skal komme en «chunnel» under kanalen. «For en nasjon som engang trodde at den var skilt fra det europeiske fastland ved en slags Guds styrelse,» heter det i en melding fra Reuters nyhetsbyrå, gjør en fast forbindelse et dypt inntrykk. Britisk historie er påvirket av kanalens «vollgrav», som holdt invasionslystne fiender i sjakk.

Frykten for å miste dette forsvarsverket gjorde ende på det første forsøket på å bore en jernbanetunnel i 1883. En av den tids jernbaneeksperter skrev: «I manges bryst er det en følelse av at . . . det stormende bolverk som Gud har plassert rundt vår kyst, ikke bør undergraves.»

Men om det ikke inntreffer noe uforutsett, skulle tunnelen være i drift i 1993. Og dermed innledes et nytt og dystert kapittel i britisk historie. ■

Gresshoppeplage i Syd-Afrika

Etter fire års forferdelig tørke, en økende politisk uro innenlands og en økende isolasjon internasjonalt kunne

observatører begynne undres på hva som ellers kunne hjemseke Syd-Afrika.

Nå må sydafrikanerne ta gresshopper med blant sine mange plager.

Gresshoppene forflytter seg i 5 km lange og 2 km vide svermer, og de har lagt nesten 400 km² jordbruksland øde. De

hjemsekte områdene ligger nord og øst i Kapp-provinsen, sentralt og syd i Orange Free State og vest i Transvaal.

Kilder angir at gresshoppeplagen er den verste i Syd-Afrika siden 1925. Mange bønder som allerede hadde problemer etter år med tørke og tiltagende

gjeld, står overfor et nytt desperat år. En bonde i Nord-Transvaal har sagt til en amerikansk avisdirektør: «Det er den verste tørken på 2300 år . . . Jeg tror ikke tingenes tilstand ville ha utviklet seg så langt hvis det ikke var for følelsen av at Gud har forlatt Syd-Afrika.» ■



Narkotika på jobben

For 20 år siden forekom det nesten ikke ulovlig misbruk av narkotika på arbeidsplassen. I dag har det spredt seg i nesten alle yrker, fra styrerommet til fabrikkhallen.

Dette skulle ikke komme som noen overraskelse. Narkotikamisbrukerne fra 60- og 70-årene er nå blitt eldre, og har tatt sine vaner

Krig om såkorn truer

Hvis bøndene i USA bare skulle dyrke planter av amerikansk opprinnelse, kunne de ikke høste hvete, bygg og soyabønner, men bare indiansk mais, tyttebær, blåbær, pecannøtter og artisjokker. Men etter at de innførte og begynte å dyrke importerte planter som kinesiske soyabønner, latinamerikansk mais og hvetesorter fra Midtøsten, er USA og andre industrinasjoner blitt viktige matprodusenter.

Utviklingslandene har et stort og allsidig utvalg av naturlig hjemmehørende hovedmatkilder i sin

med seg til arbeidsplassen.

De som røkte marihuana på skolen eller universitetet, fortsetter gjerne med det i arbeidet. Hver eneste arbeidsdag er det mange som tar seg en hasj-røyk sammen etter lunsj i kontorene på Wall Street.

I den høyteknologiske «Silicon Valley» i California går det med et tonn kokain hvert år. Her besegles til tider en forretningsavtale ved at en bolle kokain blir sendt rundt, istedenfor ved et håndtrykk. Det er rapportert at enkelte kompanier forbyr sine direktører å ta avgjørelser etter lunsj.

Narkotikamisbruket i forretningslivet og industrien er uhyre kostbart for USA. Mange milliarder dollar forsvinner hvert år i form av tapt produksjon, økende skifting, skader og sykdom, tyverier, høyere premier for tyverier og større gjennomtrekk av personalet i bedriftene.

Noen eksperter fremholder at en av grunnene til at USA er i ferd med å miste sin ledelse i industriverdenen, er at en betydelig del av den

planteverden. Landene i Vesten, også USA, er fattiglemmer i forhold til dem. Jordbrukere overalt er avhengige av såkorn og frø fra disse landene gjennom internasjonale banker (depoter) for å kunne utvikle nye varianter og forbedre nåværende. Slike forbedringer omfatter sykdomsresistens og mulighetene til å øke produktiviteten.

Men utviklingslandene hevder at private såkorn- og frøfirmaer samler inn ville planter fra dem, modifiserer plantene og så selger frøene tilbake til urimelige priser. De mener at plantenes kimplasma bør ansees som en fellesarv. De går inn for internasjonale resolusjoner som vil gjøre all kimplasma,

amerikanske arbeidsstyrken går på narkotika.

Vanskene for et firma i den sterkt konkurransepregede bilutleievirksomheten illustrerer dette stadig voksende problemet. Firmaets personaldirektør

sier: «Jeg kan ikke engang anslå hva narkotikamisbruk har kostet oss. Jeg tror det er industriens alvorligste problem i dag. I sammenligning med det er det neppe noe som kommer på annenplass.» ■

Innvandring – en tidsinnstilt bombe

I år er den berømte Frihetsstatuen i New York havn 100 år. «Damen» er i den anledning blitt pusset opp og har fått sin struktur overhålet.

Hundreårsdagen fører også med seg visse urovekkende — noen kaller dem alarmerende — trekk ved utviklingen av dagens mønster for innvandringen til USA.

Ifølge den kjente økonomen Walter E. Hoadley «skjer $\frac{2}{3}$ av all innvandring i verden nå til USA». Han legger til at dette oppsvinget i innvandring, «med mye mer i vente,» utgjør det «mest ømtålige og . . . potensielt opprivende problem Amerika står overfor.» USA må erkjenne, sier han, at «det er en tidsinnstilt bombe som tikker og går . . . og vi er på kollisjonskurs.» Nå er spørsmålet hvordan nasjonen kan absorbere og assimilere vidt forskjellige

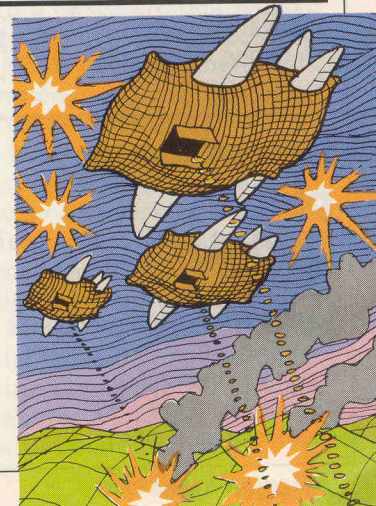
også de varianter som er kommersielt privat fremstilt, tilgjengelig for alle land — fritt.

USA går sterkt imot denne tanken fordi den ikke er i samsvar med amerikanske lover om patentrettigheter og produktutvikling. Flere utviklingsland har følgelig tatt skritt til å stoppe eller begrense utskippingen av kimplasma ut av landet. ■

kulturer og språk, i overveldende flertall fra Latin-Amerika og Asia. Dengang statuen ble reist som en gave fra Frankrike, kom de fleste innvandrere fra Europa.

Det mest urovekkende er at så mange kommer ulovlig inn i USA. Immigrasjons- og naturaliseringsdirektoratet sier at antall ulovlige immigranter har gått sterkt opp i år i forhold til 1985. Nesten 10% av El Salvadors befolkning bor nå i California.

Innvanderne, som Frihetsstatuen står for, «var engang et aktivum for USA, og hjalp til å gjøre nasjonen sterk,» skriver Colorados guvernør Richard D. Lamm og Gary Imhoff i sin nyutkomne bok *The Immigration Time Bomb*. «Men i sin nåværende ukontrollerte form,» fortsetter forfatterne, «vil innvandringen gjøre alvorlig skade på dette landet og dets institusjoner. Dette er ikke lett for det amerikanske folk å godta. Frihetsstatuen som symbol er dypt grunnfestet i amerikansk folkesjæl og amerikanske institusjoner . . . » ■



Den amerikanske drøm

(Fortsatt fra side 16)

barnebarna Efraim og Manasse for seg og forberedte seg til å velsigne dem og profetere om deres fremtid. Istedenfor å følge tradisjonen, krysset han hendene og la sin høyre hånd på hodet til den yngste, Efraim, og sin venstre hånd på den eldste, Manasse.

Efraim, profeterte han, ville bli til en mengde folk, mens Manasse, broren, ville bli en stor og mektig folk. Det land vi kaller USA er dette folket. Det har i *realiteten*, ikke bare som analogi, arvet velsignelsene som patriarken Israel gav sitt barnebarn Manasse.

Men hvis dette er sant (og det er det — men du trenger å bevise det for deg selv) gjør det profetiene i Bibelen med ett meget virkelige. Mange av disse profetiene var i virkeligheten ikke rettet til *oldtidens* Israel, men til etterkommerne av Israel som lever i «de siste dager» — i «endetiden». Når profeten Jesaja snakker, er det ikke til et folk som *ligner* vårt, han snakker *til* oss. Jeremia tordnet ikke bare over en situasjon lik vår egen — han *forutså* forholdene for denne endetids-generasjon, på samme tid som han så sin egen tids problemer. Esekiel, Daniel, Hosea og andre profeter fikk tildelt et budskap — et budskap som skulle bevares opp gjennom tidene, for dernest å bli gitt til et folk som trengte *den samme kraftige advarselen* som sine forfedre mange århundre tidligere.

I år vil Amerika og hennes venner feire 100-årsjubileet for frihetsstatuen. Hun trengte hjelp, og det amerikanske folk reddet henne slik at hun kunne holde opp en lysende ny fakkell for verden. Men mens de holdt på, burde de kanskje ha snudd henne den andre veien så hun kunne fokusere sitt stødige blikk på sitt eget folk og en nasjon som fremdeles ser godt ut, men som holder på å råtne innenfra. Dessverre er det lettere å gjenoppbygge en statue enn det er å gjenoppbygge et folk. Som de Tocqueville bemerket, den eneste fienden er mennesket selv. Men hvilken

formidabel fiende det er.

Det vil bli en trist dag for verden når profetiene er oppfylt og Amerika lider den største nasjonale tragedie som noensinne har kommet over et folk. Men det ser ut som om det er den eneste måten leksen kan læres på.

Når leksen er lært — for det vil den bli — har Gud lovet nok en gang å gjenopprette sitt folks lykke. Han vil gi dem et nytt hjerte og en fornyet anledning til å være et lys for verden.

Jeg vet ikke om frihetsstatuen vil vare de kommende tusen år. Men det vil nasjonen som hun representerer, takket være Gud. □

Guds Ord

(Fortsatt fra side 20)

det minste frøet de sådde var sennepsfrøet. De kjente ikke til noe mindre frø. Kristi hensikt var ikke å undervise i vitenskap, men i åndelige sannheter.

Alle biologer vet at haren eller kaninen ikke tygger drøv som en ku. Likevel sier Bibelen nettopp dette (3. Mos. 11:6; 5. Mos. 14:7). Om dette er en feil, var det ikke Moses som begikk den — han fortalte bare israelittene hva Gud ønsket han skulle si. Og Gud vet sannelig hva en hare gjør eller ikke gjør, siden han skapte den.

Svaret på denne vanskeligheten er at haren *synes* å tygge drøv. Og Gud brukte dette som et tegn til å hjelpe å skille mellom rene og urene dyr. Og i alle tilfeller er haren uegnet som mat for mennesker fordi den «har ikke klover» som er det andre kravet til et rent dyr.

Tidsmål

Mange antatte motsigelser i Bibelen gjelder tid og mål.

Israel brukte både en sivil og en religiøs kalender. Det sivile året startet om høsten med måneden tisjri. Det religiøse året begynte om våren med måneden nisan eller abib. Om to forfattere angir forskjellig måned og dag for en hendelse, må vi sjekke hvilken kalender de bruk.

Johannes 19:14 synes å være i

uoverenstemmelse med Matteus 27:45. Johannes beskriver hendelser *før* korsfestelsen og sier at de fant sted «omkring den sjette time». Matteus stemmer overens med Markus 15:33 og Lukas 23:44 når han sier at landet var dekket av mørke *etter* korsfestelsen fra den sjette til den niende time. Er det noen uenighet om når korsfestelsen fant sted?

Den jødiske stat var den gang under romersk kontroll. Johannes brukte den romerske tidsregningen, hvor døgnet ble regnet fra midnatt. For Johannes var «den sjette time» klokken seks om morgenen. Men i henhold til den jødiske tidsregning som de andre evangelieforfatterne brukte, var dette den *første* timen på dagen. Den sjette time var for dem klokken tolv romersk tid. Korsfestelsen fant sted mellom disse klokkeslettene. De fire beretningene motsier hverandre ikke, de utfyller hverandre.

Det finnes ingen egentlige feil i Bibelen. Det er bare *antatte* uoverenstemmelser som ved første øyekast kan synes som feil. Noen ganger skyldes det som synes som feil, gal oversettelse. Og de finnes det flere av i de forskjellige oversettelsene. Om det er en tilsynelatende selvmotsignelse som ikke kan forklares med en gang, behøver man ikke ta på vei.

Jesus Kristus sa: «Skriften kan ikke gjøres ugyldig» (Joh. 10:35). Alle såkalte uoverenstemmelser har en løsning. Skriften er en enhet i forkynnelse av sannhet — ikke feil. Hele Skriften er nyttig (2. Tim. 3:16) — feil er det ikke. Bibelen er det inspirerte Guds Ord, og vi kan stole på dens troverdighet. Den er et trygt grunnlag for vår tro.

«For Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd» (Hebr. 4:12). Bibelen er det vi skal leve etter — og hva vi skal dømmes etter. Vi trenger å studere det inspirerte og ufeilbarlige Guds Ord. □

KILDER, FOTOMATERIELL: Side 1: Nathan Faulkner — PT. Side 2: Ken Tunell — PT. Side 4, øverst: Robin Moyer — Liaison; nederst: Alain DeJean — Sygma. Side 5: Pavlovsky — Sygma. Side 13: Fotos: Nathan Faulkner — PT. Side 14-15: Fotos © 1985 Peter B. Kaplan. Side 17: Warren Watson — PT. Side 18: C. Winston Taylor. Side 27: L. Greg Smith — PT. Side 28, til venstre: Daniel Andreasen; til høyre: Wolverton — PT. Baksiden, ovenfra og ned: Ken Tunnell — PT; Alain DeJean — Sygma; Daniel Andreasen.

I DETTE NUMMER:

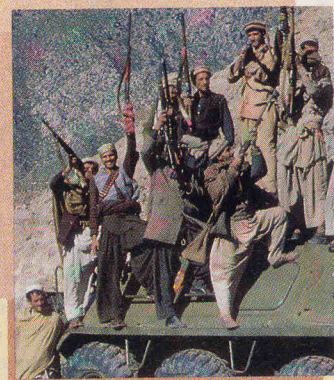
EUROPAS KJERNEFYSISKE SLÅSSHANSKE

Nye ubåter og langtrekkende missiler viser at Frankrike og Storbritannia begynner å bli strategiske makter å regne med.



SYD-ASIA I PROFETIENE

Bibelprofetiene avslører den forbløffende fremtid som venter Sovjetunionen og landene og folkene langs Asias ytterkant.



NARKOTIKA PÅ JOBBEN

Skyldes USAs tap av den industrielle ledelse i verden delvis bruk av narkotika i arbeidsstyrken? Svaret får du i vårt «Nyhetsoversyn».



JØDENE OG ISRAEL

Israels generalkonsul for presse og informasjon i Los Angeles forklarer sitt lands synspunkter på Midtøsten-dilemmaet.

Se «Morgendagens Verden» på fjernsyn.

Oslo, Norge: Janco-Visjon — kl. 20.30 onsdag kveld.